

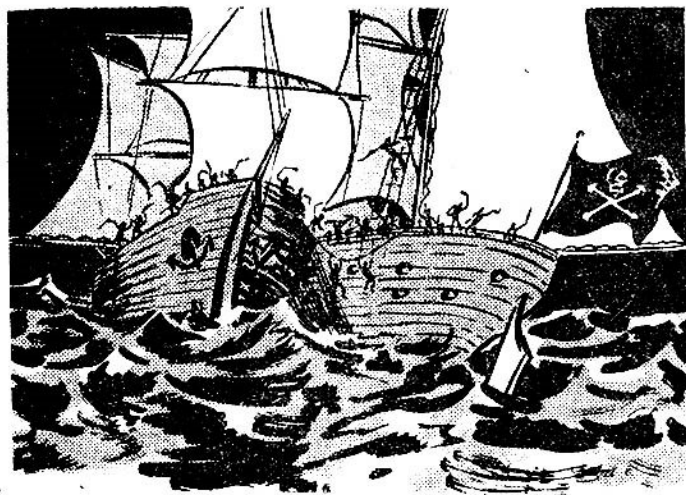

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΒΑΣΑΝΩΜΕΝΟΣ
ΣΕΪΧΗΣ

ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

ΒΑΛΣΑΜΩΜΕΝΟΣ ΣΕΪΧΗΣ

Ο ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

‘Ο ‘Αμερικανός
τυχοδιώκτης κα
βάλλα στ’ αλινό
του κανει επιδρομή στη Σπηλιά
του Ταρζάν. ‘Αρπάζει την Όμορ-
φη Θύελλα. Φεύγει πάλι σάν
άνεμος ! ..

‘Όλοι τὰ χάνουν. Μένουν άκί-
νητοι στις θέσεις τους. Μαρμα-
ρωμένοι.

Μανάχα ό Γκαούρ καταφέρνει
νά κρατήσει την ψυχραιμία του.
Μ’ ένα υπεράνθρωπο πήδημα
άρπάζεται από κάποιο κρεμα-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

σμένο χορτόχοι-
νο. Σχίζει τον
αέρα σάν πουλί.
‘Αμέσως πιάνε-
ται από άλλο....

‘Από άλλο... Μ’ ασύλληπτη
ταχύτητα κυνηγάει τον ‘Απα-
γωγία.

Και νά : Κάποτε τον φτάνει.
Πηδάει μπροστά του. ‘Αρπάζει
τά χαλινάρια τ’ αλογου. Τό στα-
ματάει στον τόπο. Κάνει νά κα-
τεβίσει τη Θύελλα.

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν τόν έμποδίζει ;

— Στάσου, Γκαούρ ! 'Εγώ κι
 ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀγαπιομα-
 στε ! Δὲν τὴν ἀρπαξα με τὴ βία !
 Ρώτησε τὴν ἴδια νὰ σοῦ πεῖ...
 'Ο μελιψὺς γιγνίας τὰ χάνει.
 Ρωτάει τὴ Νεα :

— 'Αλήθεια, Θύελλα : Δὲν ἀ-
 γαπᾷς τὸ γιό μου ; Θέλεις νὰ
 πᾷς με τὸν 'Αμερικανό ; Γ' ἀπο-
 κρίνεται σὰν ὑνῶπι μένη :

— Ναί, Γκαούρ !... 'Αφητέ μας
 νὰ φύγουμε !.. 'Ο ὑπέρχος ἔλ-
 ληνας στέκει γιὰ λίγο συλλογι-
 σμένος. Τέλος μουρμουρίζει :

— Ποτὲ δὲν τὸ περίμενα αὐ-
 τό!.. 'Ομως οἱ ψυχές κι' οἱ καρ-
 διές τῶν 'Ανθρώπων, πρέπει νά-
 ναι λεύτερες !..

Φεύγει. Ξαναγυρίζει με τὰ
 χορτόχοινα, σὰν ἱστρατὴ πάλι
 στὴ Σπηλιὰ τοῦ 'Αρχοντα τῆς
 Ζούγκλας !

'Ολοι ἐκεῖ, δὲν ἔχουν ἀκόμα
 συνέλθει καλὰ-καλὰ ἀπ' τὴν
 κατάπληξη.

'Ο ὑπεράνθρωπος Γκαούρ ζη-
 τάει νὰ παρηγορήσῃ τὸ γιό του :

— Μὴ θυμώσεις, Κεραυνέ ! Οὐ-
 τε καὶ ν' ἀφήσεις τὴν καρδιά
 σου νὰ πονέσῃ. 'Η Θύελλα ἀ-
 γαπάει τὸν 'Αμερικανό. Θέλει
 νὰ ζήσει κοντά του. 'Αφητέ
 τὴ λεύτερη... 'Αν πραγματικὰ
 τὴν ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ νιώδεις
 χαρὰ. 'Αφοῦ κοντά σὲ κάποιον
 ἄλλον θὰ γίνῃ εὐτυχισμένη !..

'Ο Κεραυνὸς δὲν μοιάζει στὴν
 καλωσύνη τοῦ Πατέρα του. Τὰ
 μάτια του πετοῦν ἀστραπὲς ὀρ-
 γῆς. Τὰ δόντια του τρίζουν ἀ-
 παίσια. Μουγγρίζει σὰν λαβωμέ-
 νο λιοντάρι :

— 'Οχι !.. 'Η Θύελλα μονάχα
 ἐμένα αγαπάει ! Μονάχα κοντά
 μου θάνατι εὐτυχισμένη ! Ποτὲ

μὲ τὴ θέλησή της δὲν θὰ μπο-
 ροῦσε νὰ φερθεῖ ἔτσι. Κάτι ἄλλο
 συμβαίνει ! 'Ο βρομερὸς Τυχο-
 διώκτης θὰ τὴν ἔχει ἀπειλήσει.
 Φοβήθηκε ἴσως νὰ μιλῇ. Νὰ
 πεῖ τὴν ἀλήθεια !..

'Ο Ταρζάν μ' υἱομυρίζει :

— 'Η Κόρη μ' ἔχει ἀτρόμητη
 καρδιά. Τιποτα δὲν θὰ μπορού-
 σε νὰ τὴ φοβίει !..

'Η Τζέιν βρῖσκει εὐκαιρία νὰ
 ρίξει τὸ φαρμάκι τῆς :

— 'Ο Μάξ εἶναι ζωντανὸς ἄν-
 θρωπος ! Δραστήριος ! Σίγουρα
 θάῃ ἀποκτήσῃ καὶ μεγάλη πε-
 ριουσία !..

'Ο Ποκοπικό κουνάει τὸ κε-
 φάλι :

— Κακιὰ πεθερὰ θὰ γίνεις,
 κυρὰ Τετοια μου !

'Ο Κεραυνὸς δὲν φαίνεται ν'
 ἄκουσε τὰ λόγια τῆς. Παρακα-
 λάει τὸν Γκαούρ :

— Ποῦ τὸν συνάντησες, Πα-
 τέρα ; Πές μου κατὰ ποῦ τρά-
 βηξαν ; Πρέπει νὰ προφτάσω
 τὸν 'Αμερικανό.

'Ο Γκαούρ δὲν θέλει νὰ δια-
 κινδυνέψῃ ὁ Γιὸς του. 'Απο-
 κρίνεται ἀφηρημένα :

— Δὲν θυμᾶμαι καλὰ.. Τώρα
 εἶναι ἀργά πια. Θάχουν πολὺ
 ξεμακρύνει.

'Ο 'Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
 τραβάει τὸν Κεραυνό :

— Πᾶμε, παιδί μου. Μιὰ τέ-
 τοια προσβολὴ δὲν πρέπει νὰ
 μείνῃ ἔτσι ! Πᾶμε νὰ τελειώ-
 νουμε γρήγορα. 'Εσὺ θὰ σπα-
 ράξεις τὸν ἀπαίσιο Τυχοδιώκτη.
 'Εγὼ θὰ πνιξῶ με τὰ ἴδια μου
 τὰ χέρια τὴν ἄπιστη Κόρη μου.

'Η Τζέιν κι' ἡ Ταταμποῦ κά-
 νουν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν. Δὲν
 προφταίνουν οἱ δυὸ 'Ανδρες ἔ-

χουν κιόλας χαθεί απ' τὰ μάτια τους. Τρέχουν πρὸς τὸ βορρά. Πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔφυγε ὁ Ἀπαγωγέας μὲ τὴ Θύελλα.

Ὁ Ποκολίκο μὲ τὸνα γέρι χαϊδεύει τὴ χατζάρα. Μὲ τ' ἄλλο τὴν κουμπούρα. Μουρμουρίζει φιλοσοφικά γιὰ τὶς γυναῖκες :

— Ἔτσι εἶναι ὅλες ! Γεννημένες γιὰ νὰ σπαράζουσιν καρδιές. Ὅπως κι' ἡ χατζάρα μου γεννήθηκε γιὰ νὰ θερίζει. σέρκους !

MONOMACHIA ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΙΟΥ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μαζὶ μὲ τὸν Κεραυνό, φτάνουν ἀλαφιασμένοι στὴν καλύβα τοῦ Μοξ Ἀρλάν.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ μὲ μιὰ κλωτσιὰ σπάζει τὴν πόρτα τῆς. Μπαίνουν σὰν εἰφυνας κι' οἱ δύο μέσα. Ὅμως κανενας δὲν βρίσκεται ἐκεῖ. Ἡ καλύβα τοῦ Ἀμερικανοῦ τυχοδιώκτη εἶναι ἄδεια. Ἐρημη..

Ὁ Ταρζάν τραβάει τὸ Νέο :

— Πάμε... Θὰ κάνουμε ἄνω κάτω τὴ Ζούγκλα. Καὶ τίς πέτρες θὰ σηκώσουμε γιὰ νὰ ψάξουμε ἀπὸ κάτω. Πρέπει νὰ τοὺς βροῦμε !

Ὁ Κεραυνὸς δὲν φαίνεται προθύμος νὰ τὸν ἀκολουθήσει :

— Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἄπεραντη, Πατέρα. Ὅσο κι' ἂν ψάξουμε δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς βροῦμε... Θὰ προσπαθήσω μ' ἄλλο τρόπο.

Ὁ Ταρζάν τοῦ ρίχνει ματιὰ γεράτη περιφρόνηση.

— Μὴ κοιράξῃσαι νὰ δικηολογηθεῖς. Βλέπω πὼς δειλίτσες

κι' ἐσύ. Ὅπως κι' ὁ ψευτοπαλικαράς ὁ Πατέρας σου ! Γύρισε λοιπὸν στὴν κορφὴ τοῦ βουνού οας. Ξεπλῶστε κι' οἱ δύο σὰν πληθόσκυλα στὴ λιακάδα !

Τὰ λόγια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας εἶναι τρομερά ! Καὶ σὲ δέντρο νὰ τᾶλεγε, θὰ κατέβριζε τὰ κλαδιά του νὰ τὸν πνίξει.

Ὁ Κεραυνὸς ἔχει ἀπεμείνει ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἀστράφτουν παρόξενα. Μοιάζει μὲ λιοντάρι ποὺ πρὶνκεῖται νὰ ἐπιτεθεῖ.

Ὅμως ἡ λογικὴ νικάει τὰ νεῦρα του. Καταλαβαίνει πὼς ὁ πόνος γιὰ τὸ χαμὸ τῆς Θύελλας, ἔχει θολώσει τὸ μυαλὸ τοῦ Ταρζάν. Δὲν ξέρει τί ἔχει.

Καὶ νὰ : Ἡ ἔκφρασή του ἀλλάζει. Κυττάζει μὲ συμπόνια τὴν τὴν πατέρα τῆς ἀγαπημένης του Ψιδυρίζει :

— ἔχεις δικηο, πατέρα !.. Ἀγαπᾷς πολὺ κι' ἐσὺ τὴ Θεελλα.

Ἀμέσως γυρίζει. Προχωρεῖ ἀργά. Τραβάει γιὰ τὸ βραχώδες κορυφὸν...

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ταρζάν. Φεύγει κι' αὐτός. Γυρίζει στά χωριά τῶν ἰθαγενῶν. Ρωτᾷ γιὰ τὴ χαμένη Κόρη του. Γιὰ τὸν ἀπαγωγέα τῆς. Ψάχνει μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς βροῖ...

Ὁ Κεραυνὸς φτάνει στὴν κορφὴ τοῦ περὶφανοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Κανένας ἀπ' τοὺς δικούς του δὲν βρίσκεται ἐκεῖ πάνω ..

Ἀμέσως προχωρεῖ στὸ σημεῖο ποῦχε ἀφήσει τὸ Ραμπλότ. Ἀνοίγει τὴ βαριὰ τετράγωνη πόρτα του. Μπαίνει μέσα. Βάζει

γοήγορα σὲ λειτουργία τῇ συσκευῇ τηλεόρασεως. Γυρίζει ἀργὰ τὰ κουτιά. Ψάχνει σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, δολόκληρη τὴν ἑπεραντὴ Ζυύκλα.

Δὲν βρίσκει πουθενὰ τὸν Μάξ "Αρλαν καὶ τὴ Θέλλα.

Τέλος φέρνει στὸ φωτεινὸ καντράν τὸ Μεγάλο Λιμάνι μὲ τὴν πολυθύρβη κίνηση.

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀντικρύζει τὸν Ἀμερικανὸ καὶ τὴν ἀγαπημένη του. Τοὺς βλέπει ν' ἀνεβαίνουν στὸ κατὰστρωμα μεγάλου λιτοφόρου. Τὸ καρόβι ἔχει σηκώσει πανιά. Ἐχει τραβήξει ἀγκυρά. Εἶναι ἔτοιμο νὰ σαλπάρει ..

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποζοπίκο. Ἡ Χουχού δὲν φαίνεται πουθενά. Ἐχει εξαφανιστεῖ...

Ὁ Κεραυνὸς ἑτοιμάζεται νὰ πετάξει μὲ τὸ Ρομπότ. Νὰ φτάσει στὸ Λιμάνι. Νὰ κυνηγήσει καὶ στὴ θάλασσα ἀκόμα τὸ καρόβι τοῦ Γυχοδιώκτη.

Ὁ Πατέρας κι' ἡ Μητέρα του ζητᾶνε νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

Ὁ Κεραυνὸς τοὺς ἐξηγεῖ ὅσα εἶδε μὲ τὴν τηλεόραση.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού θυμῶνουν ἰφάνταστα. Νοιώθουν ντροπὴ γιὰ τὸ γιό τους. Δὲν μποροῦν νὰ τὸν βλέπουν νὰ τοῦ χει πίσω ἰπὸ μιὰ γυναίκα. Μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Ποῦ δὲν τὸν θέλει ..

Ὁ Νέος ἐπιμένει. Γιὰ ὅρα πολλὴ γίνεται δολόκληρος καυγᾶς. Τέλος ὁ Κεραυνὸς κάνει νὰ μπεῖ στὸ Ρομπότ. Νὰ ξεκινήσει ..

Ὁ Γκαούρ μ' ἓνα πήδημα βρίσκει καντὰ του. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τοὺς ὤμους. Τὸν ἐμποδίζει νὰ φύγει.

Ἀλήμονο ! Πατέρας καὶ Γιὸς πιάνονται τώρα στὰ χέρια. Ὁ Κεραυνὸς ἐπιμένει νὰ κάνει αὐτὸ ποὺ θέλει. Διώχνει τὸν Γκαούρ. Τοῦ μιλάει ἄσχημα.

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας χάνει τὴν ὑπομονή. Τοῦ δίνει τρομερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο !

Ὁ Νέος κλονίζεται. Ὅμως δὲν πέφτει...

Ἀμέσως, χωρὶς νὰ ξέρει τί κάνει, σπρώχνει μὲ φοβερὴ δύναμη τὸν Πατέρα του. Τὸν γκρεμοτοκίζει κάτω.

Ὁ Γκαούρ χτυπάει τὸ κεφάλι σὲ μιὰ πέτρα. Μένει ἀναίσθητος.

Ὁ Ποζοπίκο ἀναστενάζει :

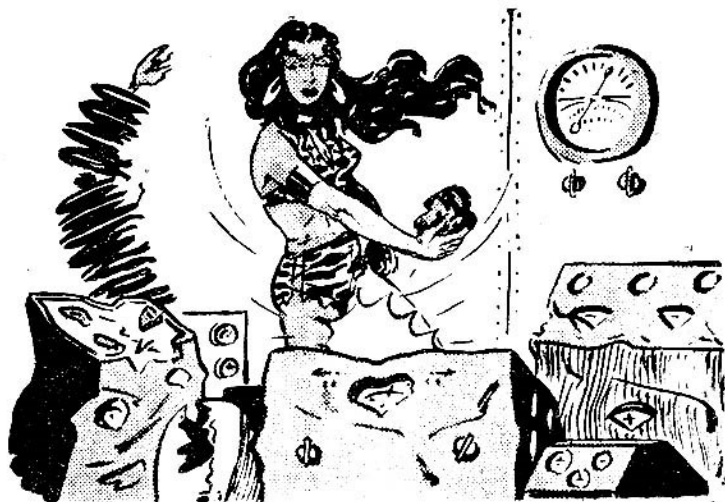
— Ἀιμάν, ἀδερφέ μου ! Μενάλο «γκαπαγκούπα» ἄρχισε. Θὰ σπάσουμε πλάξ !

ΓΥΑΛΙΑ—ΚΑΡΦΙΑ

Ὁ Κεραυνὸς ἀμέσως συνέρχεται. Νοιώθει πόσο ἄσχημα φερθεῖ στὸν πατέρα του. Ἀντὶ νὰ φύγει, σκύβει πάνω του. Ζητᾷ νὰ τὸν συνεφέρει ..

Γαταμπού ἔχει θυμώσει ἀφάνταστα. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσει τὸ γιό της νὰ φύγει...

Χωρὶς νὰ πολυσκεφτεῖ ἀρπάζει μιὰ πέτρα. Μπαίνει μέσα στὸ Ρομπότ. Χτυπᾷ μὲ λύσσα τὶς συσκευὲς καὶ τ' ἄλλα μηχανήματα. Τὰ κάνει ὅλα γυαλισσαροφά. Ὁ ἀτσάλειος γίγαντας τοῦ Γιοῦ της καταστρέφεται. Ποτὲ πιά δὲν θὰ ξαναμπορέσει νὰ πετάξει...

Ἡ Ταταμποῦ ἀρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα. Μπαίνει μέσα στοῖς Ρομπότ τοῦ Κεραυνοῦ. Τὰ κάνει γυαλιά καρφίτ.

Ὁ Νάνος μουρμουρίζει :

— Τοῦ τὰ βγάλῃς τὰ μάτια, κυρά Τέτοια μου ! Τώρα ὁ Γιόκας σου θὰ ταξιδεύει μέ... ὑπο-
δήλατο !...

Ὁ Κεραυνὸς καταφέρνει νὰ συνεφέρει κάπως τὸν Γκασούρ. Ὅμως δὲν ἔχει ἀντιληφθεῖ τὴν καταστροφὴ πούχει κάνει ἢ μὴ-
τέρα του.

Σηκώνεται. Ἀγκαλιάζει τὴν Ταταμποῦ. Τὴ φυλάει μέ βουρ-
χωμένα μάτια. Φτάνει στοῖς Ρομ-
πότ Μπαίνει μέσα γιὰ νὰ πε-
τάξει. Ὁ Ποκοπλίκο ἀναστενά-
ζει ποιητικά :

« Δὲν θὰ σοὺ δώσω, φίλε μου,
μεγάλες ὑποσχέσεις !
Μὰ σὰν πεταξεὶ τὸ Ρομπότ
ἐμένα νὰ μέ... »

Δὲν προφταίνει ν' ἀπαγγεῖλει
τὴν τελευταία λέξη ἀπ' τὸ συ-
χάκι του. Τὸ « δέσεις » δηλαδή !

Καὶ νά : Ὁ Κεραυνὸς βγαίνει
νὲς ἐξω φρενῶν ἀπ' τὸ Ρομπότ.
Χύνεται σὰν τρελλὸς νὰ σπα-
ράξει τὴν Ταταμποῦ. Τὴν ἀρ-
πάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Ἡ τρομα-
κτικὴ καταστροφὴ π' ἀντίκρουσε,
τοῦχει σαλέψει τὸ λογικόν. Δὲν
ἔχει τί κάνει !...

Ὁ διαβολεμένος Νάνος βλέ-
πει τὸ κακό πού πρόκειται νὰ
γίνει. Πηδᾷ σὰν ψύλλος. Τρυ-
πώνει ἀνάμεσά τους. Δείχνει
στον Κεραυνὸ τὴν Ταταμποῦ.
Κάνει τὶς ἀπαραίτητες συστά-
σεις :

— Ἡ Μαντὰ ἀπ' ἐδῶ, μάγ-
κα, τυγχάνει... Μαράκα σου !

‘Ο Γιός του Γκαούρ καταλαβαίνει τόν ύπαινιγμό Συνέρχεται. Συγκρατιέται. Δευτερώνει τόν λαιμό της Μητέρας του. Τήν ἀγκαλιάζει. Τή φιλάει πάλι μ’ ἀγάπη. Λυγμοί πνίγουν τή φωνή του :

— Συγχώρεσέ με, Μητέρα ! Συγχώρεσέ με !..

‘Ο Ποκοπίκο προσπαθεῖ νά τόν δικαιολογήσει στήν Ταταμπού.

— ‘Από τότε πού τ’ ἀπόκοψες, κυρά Τέτοια μου, ἔχει γίνει πολὺ ζόρικο, τὸ παιδί !

Στὸ μεταξὺ σηκώνεται κι’ ὁ Γκαούρ. ‘Ο Κεραυνὸς παρακαλεί τοὺς γονιοὺς του :

— ‘Αν ἔχετε κρυμμένο πονθενά χρυσάφι δώτε μου. Πρέπει νά κατέβω γρήγορα στὸ μεγάλο λιμάνι. Ν’ ἀγοράσω κι’ ἐγὼ ἓνα κοράβι, Νά κυνηγήσω τὸ ληστὴ π’ ἀρπάξει τήν ἀγάπη μου !

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποὺ τ’ ἀποκρίνονται :

— Χρυσάφι δὲν ἔχουμε.. Μὰ κι’ ἂν εἶχαμε, ποτὲ δὲν θὰ στὸ δίναμε γιὰ ἓναν τέτοιο σκοπό...

‘Ο Νέος δὲν λέει τίποτ’ ἄλλο, Μὲ βουρκομένα μάτια φεύγει. Κατεβαίνει ἀργὰ τὰ τρομαχτικά βράχια. Δὲν ξέρει κι’ ὁ ἴδιος πὺ πηγαίνει...

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει συγχνηθεῖ. Εἶναι ἑτοιμος νά τὸ βάλει στὰ κλάμματα. Μουρμουρίζει μὲ πονεμένο παρόμοιο :

— ‘Ο Μικρός ἔχει δίκιο ! Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ξέρεις τί θὰ πεῖ νά σὲ ἀπαρτήσει τὸ Κορίτσι σου ; Νά φᾶς χυλόπυτα στὰ καλά τοῦ καθουμένου ;

Προχωρεῖ πένθιμα κι’ αὐτός.

‘Αρχίζει νά κατεβαίνει τὰ βράχια...

‘Η Ταταμποὺ τὸν ρωτᾷ ἀπὸ ψηλά :

— ‘Ε, Ποκοπίκο ! Ποὺ πᾶς ἐσύ ;

Τῆς ἀποκρίνεται :

— Παγαίνω νά βρῶ τὸν Κεραυνό. Τὸ λυπᾶμαι τὸ φονκαριάρικο ! Τώρα πού ζωντοχήρεψε εἶναι εὐκαιρία. Θὰ κυττάξω νά τοῦ φορτώσω τὴ...Χουχού !

Η ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ

‘Ας γυρίσουμε λίγο πίσω στήν ἱστορία μας. ‘Ο Μᾶξ ‘Αρλαν, πρὶν ἀρπάξει μὲ τ’ ἄλογό του τὴ θύελλα, εἶχε κάνει κάποια χρονὴ ἐπίσκεψη.

‘Εφτασε στὰ χαλᾶσματα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ. Κατέβηκε τ’ ἀτελειωτα χωματένια σκαλοπάτια τῆς καταπακτῆς τοῦ μονόφθαλμον Νάχρα—Ντού.

‘Ο παντοδύναμος Μάγος βρίσκειτα ξαπλωμένος πάνω στὰ κόκαλα καὶ στὶς νεκροκεφαλές του. Τὰ πόδια του εἶναι πιασμένα. Δὲν μπορεῖ πιά νά περπατήσει, οὔτε ὀρθος νά σταθεῖ. Μὰ τερατόμορφη γοηᾶ ‘Αραπῖνα τὸν φροντίζει γιὰ ὅλα.

‘Ο ‘Αμερικανὸς Τυχοδιώκτης κυττάζει μὲ φρίκη τὶς σαφὲς καὶ τὰ φαρμακερὰ φίδια ποὺ σέρνονται στὰ ὑγρὰ χωματένια τοιχώματα τῆς μισοσκότεινης καταπακτῆς. Τὶς νυχτερίδες καὶ κοκκουβόγιες ποὺ φτερουγίζουν στὸ θόλο της.

Τέλος ἐξηγεῖ στὸ Νάχρα—Ντού :

— Θέλω νά κάνω συντροφισά μου τὴν ὁμορφὴ Κόρη τοῦ Ταρζάν. ‘Εχω πάρει τὴν ἀπό-

φαση νά κάνω έπιδρομή στη σπηλιά του Πάτερτα της. Νά την άρπαξω... Γι' αὐτό ήρθα νά σε παρακαλέσω : Νά την κάνεις νά μ' αγαπήσει. Να θέλει νά ζήσει παντοτεινά κοντά μου...

Ο μονόφθαλμος Μάγος κάνει προσπάθεια ν' άνασηκωθεί. Μουρμουρίζει περήφανα :

— Για μένα τίποτα δέν είναι αδύνατο !.. Θά σε βοηθήσω, παιδί μου. Γιατί μισώ τόν Ταρζάν και τόν Γκαούρ... Πολύ θάβελα νά τούς σκοτώω !.. Μά κι' οί δυο κάποτε μούχουν σώσει τή ζωή. Άν τούς κανω κακό, ό θεός τών Μάγων θά μέ τιμωρήσει σκληρά !..

Άμέσως χώνει τό σκελετωμένο χέρι σ' ένα τουαρένιο σπακούλι πού βρίσκεται πλαϊύ του. Ψαχουλεύει γιά πολλή ώρα μέσα...

Τέλος βγάξει μιά ξερή χουσόμυγα. Τή δίνει στό Μάξ Άρλαν :

— Κρύφτη στόν κόρφο σου... Όσο θα τήν έχεις, όλες οί γυναίκες θά ξετρελαίνονται από άγάπη γιά σένα...

Ο Γόης τής Ζούγγλας βγαίνει απ' τήν καταπακτή Πηδαι χαρούμενος στη σέλα τ' αλόγου του. Τρέχει σαν άστραπή. Φτάνει στη Σπηλιά του Άρχοντα τής Ζούγγλας. Άρπάζει, όπως είδαμε, τή Θύελλα. Φεύγει...

Όμως ό Γκαούρ τόν φτάνει γρήγορα. Άρπάζει τά χαλινάρια τ' αλόγου του. Τόν σταματάει. Μά ή Κόρη τού Ταρζάν είναι μαγεμένη απ' τή χουσόμυγα. Λέει πώς αγαπάει τόν Άλαωέα της. Λιόλνει τόν Πατέρα

του Κεραυνού... (*).

Ο Μάξ συνεχίζει τό δρόμο του... Τρέχει πρὸς τό Νοτιά...

Ξαφνικά συναντάει τυχαία μτροντά του τή Χουχού Ξέρει πώς είναι γιάτρισσα. Τη διατάζει νά μαζέψει όλα τά θαυματουργά βότανια πού ξέρει. Υστερι τή θροιάζει με τό ζόρι στά καπούλια τ' αλόγου του Συνεχίζει τό φευγιό.

Έτσι, φτάνει κάποτε στό Μεγάλο και πολυθύμβο Λιμάνι.

Έκει, από μέρες έχει άγοράσει ένα μεγάλο Ιστιοφόρο. Στ' άμπάρια του έχει φορτώσει τ' άμέτρη ο χρυσάφι και τ' πολύτιμα πετράδια πούχει τόσα χρύδια μαζέψει στη Ζούγγλα. Είναι ένας δολοβήρος θησαυρός !

Έχει ακόμη σωριάσει στ' άμπάρια του τρόφιμα, ποτά και νερό.

Καμιά σαοανταριά Άνδρες θ' άποτελέσουν τό πλήρωμα του καραβιού. Τους έχει μαζέψει απ' τίς ταβέρνες και τά κατανώγια. Όλοι ένας κι' ένας : Τυχροδιώκτες, κακούργοι, δραπετές κατέργων...

Άρχηγός τους και καπετάνιος του Ιστιοφόρου, ό Χούμπο. Ένας τρομερός άρχικακούργος. Σωστό άνθρωποκόμομο κτήνος ! Όμως ό Μάξ Άρλαν είναι άφάνταστα έξυπνος. Πρίν μπάρκάρουν στό κιράβι του τούς άφοπλίζει έναν-έναν. Τis μαχαίρες και τίς πιστόλες τους, τίς πετάει στη θάλασσα.

Ο Άμερικανός τακτοποιεί

(*) Λιόλνει προηγούμενο του χος άρ. 11. ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ.

στην καλύτερη καμπίνα τῆ Θύ-
ελλα.

Στὸ Ἰστιοφόρο δὲν ἔχει δώ-
σει ἀκόμα ὄνομα. Γιὰ νὰ εὐχα-
ριστήσῃ τὴν ἀμοιρὴ σκλάβαν του,
βάζει κάποιον νὰ γράψῃ στὴν
πλώρη τὸ ὄνομα τοῦ Πατέρα
της : «ΤΑΡΖΑΝ».

Καὶ τὸ Καράβι ἀνοίγει πανιά.
Σηκώνει ἄγκυρα. Σαλπάρει.

Ἡ μελισταλακτὴ Χουχοῦ εἶ-
ναι στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω. Μα-
γειρεύει καὶ φροντίζει γιὰ ὅλους.
Ὅταν σερβίρει τὸ πλήρωμα,
στοὺς πῶ ὁμορφους νηύτες βάζει... διπλὴ μερίδα. Ἄν τύχει
νὰ τῆς παραπονεθῇ κανένας
«ἄσχημος», τὸν βάζει στὴ θέσιν
του :

— Τρομάρα νὰ σοῦθῃ, ποῦ
κακοχρόνο νάχεις. Μὲ συγχω-
ρεῖτε κυῖλας !

Ἡ Θύελλα μαγεμένη ἀπ' τὴ
χρυσόμυγα, ἀγαπάει τὸν Μάξ
Ἀρλαν. Ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς
δὲν κάνει κατάχρηση τῆς ἀδύ-
ναμίας της. Θέλει πρῶτα νὰ τὴν
κάνει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ πραγμα-
τικά. Χωρὶς τὴν ἐπίδραση τῆς
μαγικῆς χρυσόμυγας τοῦ Νάχρα
Ντού. Ὑστερὰ θὰ τὴν κάνει
συντροφιστὸν του.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ἀφήσαμε τὸν Κεραυνὸ νὰ κα-
τεβαίνει μὲ βουρζομένα μάτια
ἀπ' τὸ θεόρετο βραγώδικον βου-
νό. Νὰ μὴ ξέρεῖ κι' ὁ ἴδιος ποῦ
πηγαίνει.

Τέλος φτάνει κάτω. Γιὰ λίγες
στιγμὲς μένει βαθιὰ συλλογισμέ-
νος. Ὑστερὰ παίρνει τὴν ἀπό-
φασιν νὰ σκοταθῇ. Ἡ ζωὴ, χω-
ρὶς τὴν ἀγαπημένη του Θύελλα,

δὲν ἔχει πιά γι' αὐτὸν καμμιὰ
ἄξια...

Προχωρεῖ κάμποσο. Ψάχνει
νὰ βρεῖ κανένα γκρεμό. Ὅμως
νὰ : Ξαφνικά παρουνιάζονται
μπροστά του τρία μεγαλόσωμα
σερβικά λιοντάρια.

Τὰ θεριὰ φαίνονται χορτασιμέ-
να. Τὸν κυττάζουν γιὰ λίγο
ἀδιάφορα. Γυρίζουν ἀργά. Κά-
νουν νὰ φύγουν... Τὰ μάτια τοῦ
Κεραυνοῦ λάμπουν παράξενα.
Τὰ λιοντάρια αὐτὰ μπιρουν νὰ
τοῦ προσφέρουν τὸ θάνατο ποῦ
ζητάει...

Ἀμέσως σηκώνει ἀπὸ κάτω
πέτρες. Τὶς πετάει κατὰ πάνω
τους. Βγάζει ἄγριες φωνές. Τὰ
προκαλεῖ. Τὰ ἐρεθίζει...

Τὰ θεριὰ ἀγριεύουν. Γυρί-
ζουν. Χύνονται μὲ λύσσα πάνω
του... Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ τὸν
ἔχουν κατασπαράξει !...

Μὰ δὲν προφταίνουν. Ταυτό-
χρονα σχεδὸν τρομαχτικὸς πυ-
ροβολισμὸς ἀντηχεῖ.

— Μπούσουμμ !

Ἡ σφαῖρα βρίσκει ἓνα ἀπ' τὰ
λιοντάρια στὸ πόδι. Τὸ τραυμα-
τίζει. Ὅλα μαζί τρέχουν τρομα-
γμένα Χάνονται γρήγορα πίσω
ἀπ' τὶς πυκνὲς καταρράσινες
φυλλωσιές.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν τάζει χάσει.
Ψάχνει μὲ τὰ μάτια του ὁλό-
κληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Κανένα
δὲν βλέπει. Φωνάζει :

— Ποιὸς εἶναι ; Ποιὸς πυρο-
βόλησε ;

Μιά γνώριμη φωνὴ τ' ἀποκρί-
νεται :

— Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τοῦ λόγου
μου !

Ἀπαγγέλει τοὺς τίτλους του :

— Κυνηγὸς ἀγρίων κοινικλαρά-

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο προχωρεῖ καβαλά γιὰ νὰ ἐπιβ-
θαστεῖ στὸ ἱστιόφορο τοῦ Κεραυνοῦ.

δων ! Γόης φιδιών καὶ Γυναι-
κῶν ! Πρωστειτῆς κουτῶν καὶ
ἀέντων ! Διαλωματοῦχος Σφα-
χτῆς κι' Ἀντράκλας Δυσθεόρα-
τος, μοβόρος κι' ἀνοιχτόκαρδος.
Ὅλέ καὶ μάτια ὀλέ !..

Πίτω ἀπ' τὸν κορμὸ κάποιον
δέντρου ξεπετάγεται ὁ φοβερός
καὶ τρομερός Ποκοπίκο ! Ἢ τε-
ρραστία κουμπούρα πού κρατᾷ
στὰ χεῖρα, καπνίζει ἀκόμα...

Στὸ πλευρὸ του κρέμμεται ἕνα
σακουλάκι ἀπὸ τομάρι κουνε-
λιοῦ. Γερμάτο μπαρούτι καὶ βόλια.

Φωνάζει στὸ Γιὸ τοῦ Γκασούρ :

— Πολὺ σὲ γουστῶρω, ἀδερφέ
μου ! Δὲν ντρέπεσαι κοτζάμ μαν-
τοράχος ; ! Μονάχα οἱ δειλοὶ
αὐτοκτονᾶνε ! Κρίμας πούσαι κι'
Ἕλληνας !

Ζυγώνει τώρα κοντά του. Συ-
νεχίζει σοβαρά :

— Πάμε στὴ Στοᾶ μου, Μά-
γκα ! Κάποτε σ' ἕνα ξεροπότα-
μο τῆς Ζούγκλας εἶχα βρεῖ μὴν
ἀγκαλιὰ διαμάντια. Σάν κουνιά,
μετὰ συγχωρήσιος ! Ἐκεῖ τῶχω
κρύψει. Μ' αὐτὰ θά μπορέσεις
ν' ἀγοράσεις καρόβι. Νὰ κνη-
γήσεις τὸν Ἀμαξάρλαν. Νὰ πᾶ-
ρεις πίσω τὴ Λεγάμενη !..

Ὁ Κεραυνὸς νοιώθει ἀφάν-
ταστη χαρά :

— Ἀλήθεια, Ποκοπίκο ; Ἔ-
χεις λοιπὸν ἕναν ὀλοκληρὸ θη-
σαυρὸ ;

— Καὶ βέβαια !.. Γιὰ ψωριάρι
σὴν κι' ἐλόγου σου μὲ πέρασες ;
Ἄλλὰ θὰ στὰ δώσω μ' ἕναν
ὄρο : Θὰ κᾶρεις μαζί στὸ κα-

ράβι κι' έμένα και κάποιο φίλο μου. Αυο νοματαίους !

Ο Γιδς του Γκαούρ δέχεται μ' ένθουσιασμό :

— Σίμφωνοι, Ποκοπίκο ! Πάμε άμέσως τώρα...

Τρίχουν. Φτάνουν σέ λίγο στό θεόρατο δέντρο. Ή Χουχού δέν βρίσκειτα ψηλά στ' «άπαριεμάν» της.

Κάτω, στην κουφάλα του κορμού, ροχαλίζει βαριά ο τρίποδος Καθαρόαιμος.

Ο Νάνος τόν ξυπνάει μέ κλωτσιές. Του σκάει και τ' άπαριεμάν σιγάκι :

«Ξύπνα τρελλό Σαίγι μου, και τρόβα στίς πλεριές σου, για να βοσκήσεις σάν Ποιμήν τίς... αλογόμυγές σου !»

Ο ψαράλεος Γάιδουρς άνοίγει τά μάτια. Γκαρίζει άγουρο-ξυπνημένος :

— Άάαα ! άαα .. άάαααα !

Ο Ποκοπίκο ένθουσιάζεται :

— Άάαα, άηλονάρα μου ! Άάααα να γλυκαθεί τ' αútάκι μας !

Τέλος άρχίζει να τόν τραβάει άπ' την ουρά. Μ' άφάνταστες δυναμίες καταφέρει να τόν βγάλει έξω

Άμέσως, μ' ένα πρωτόγονο πέτρινο έργαλείο, σκάβει στη ρίζα της κουφάλης βγαζει έξω τά πολύτιμα πετράδια.

Τά ματια του Κεραυνού άνοίγουν διαπλάτα. Άντικρύζει έναν όλόκληρο θησαυρό !

Ο Ποκοπίκο οχαφλώνει γρήγορα στον «Καραγιουλ μπερντε της Χουχούς φέρνει ένα σακκούλι από τομάρι άγρου κόνικλου. Βάζουν μέσα τά πετρά-

δια.

Ο Κεραυνός τά παίρνει μέ λοχτάρα. Κάνει να ξεκινήσει :

— Πάμε, Ποκοπίκο...

Ο Νάνος άγριεύει :

— Ή, Πατριώτη ! Για πού τόβαλες ; Δέν είπαμε πως θά πάρουμε μαζί κι' ένα φιλαράκο ;

— Ναί ! Πού είναι λοιπόν ο φίλος σου ;

Ο Ποκοπίκο του δείχνει τόν Καθαρόαιμο. Βόσκει ξενισιατός στο γρασιδι :

— Στραβομάρα έχεις ; Δέν γλέπεις κοτζάμ λεβένταρο.

Ο Γιδς του Γκαούρς θυμώνει :

— Αυτό δέν μπορεί να γίνει...

Τί ζητάει ο Γάιδουρς μέσα στο Καραβι !.

Ο Νάνος του εξηγεί :

— Ναί, μά αútός είναι γάιδουρς του... Ναυτικού. Και τραυματίας μάλιστα ! Τό ποδάρι του τόχει χάσει σέ ναυμαγία. Στην... έν Σαλαμίνι, άν δέν ήπατθουσι !

Ο Κεραυνός δέν έχει όρεξη για άστυα. Τόν τραβάει να φύγουν. Ο Ποκοπίκο είναι άνένδοτος :

— Όχι. Άσε κάτω τά πετράδια και πάγαινε πονόχος ! Δέν τά κουνάω ρούπι άν δέν πάρουμε μαζί και τόν Καθαρόαιμο ! Είναι άπαριεμάντος στο Καραβι. Μπορεί να νουαγήσουμε. Αά τόν κάνω σσιςβισο λέμβο... Ύστερις μπορεί τό Κοράβι πού θ' άνοράσουμε ναγι γλαστρες μέ λολούτια Πιός, σέ περικαλώ θά μάς φτιάχνει την... κοπρία ; Άνυλαβαίνεις του λόγου σου, μέ τό συμπαθιο ;

Ο Κεραυνός έχει γίνει έξω φρενών. Παίρνει τό κουνελοτό-

μαρο μὲ τὸ θησαυρό. Προχωρεῖ νὰ φύγει...

Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Μετανιώσκει. Καταλαβαίνει πῶς αὐτὸ πού πάει νὰ κάνει εἶναι ἀρπαγή. Κακὴ πράξη. Κυντοσέκεται. Γυρίζει. Ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πετάξει στὸ Νάνο τὸ θησαυρό.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἔρχεται στὸ νοῦ του ἡ Θύελλα... Χωρὶς τὰ διαμάντια αὐτά, δὲν θὰ μπορέσει ν' ἀγοράσει καράβι. Δὲν θὰ μπορέσει νὰ σώσει τὴν ἀγαπημένη του. Θὰ τὴν ἀφήσει γιὰ πάντα σκλάβη στὰ χέρια τοῦ Ἀμερικανοῦ τυχιδιώκτη. Ἔτσι κρατάει τὸ σκεῦός. Συνεχίζει τὸ δρόμο του. Γρήγορα χάνεται πρὶς τὸ Νοτιά...

ΤΟ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟ «ΓΚΑΟΥΡ»

Ὁ Κεραυνὸς φέανει τέλος στὸ μεγάλο Λιμάνι. Πουλᾷει ὅσο-ὅσο τὰ πολύτιμα πετράδια τοῦ Ποκοπῖκο. Παιρνεῖ πολλὰ χρήματα...

Ἀγοράζει ἓνα ἱστιοφόρο. Τὸ βαπτίζει «ΓΚΑΟΥΡ». Εἶναι ἱδιο μ' ἐκεῖνο ποῦχε ἀγοράσει κι' ὁ Μᾶξ Ἀρλαν.

Μαζεύει κι' αὐτὸς πλήρωμα ἀπ' τὶς ταβέρνες τοῦ Λιμανιοῦ. Διαλέγει ὅμως γιὰ καπετάνιο τὸν Κρόντ. Ἐναν γενναῖο καὶ τίμιο θαλασσόλυκο.

Ὁπως ὁ Μᾶξ Ἀρλαν, ἔτσι κι' ὁ Κεραυνὸς γεμίζει τ' ἀμπάρια τοῦ καραβιοῦ του μὲ τρόφιμα, κρασί καὶ νερό.

Τώρα ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Οἱ ναῦτες τραβᾶνε τὴν ἀγκυρὰ τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ». Κάνουν νὰ ξεκινήσουν!

Ὅμως τὴν τελευταία στιγμή

φτάνουν μὲ μιὰ βάρκα ὁ Λιμηνάρχης μαζί μὲ Ἀστυνομικούς. Ἐμποδίζουν τὸ ἱστιοφόρο ν' ἀποπλεύσει.

Λένε πὼς κάποιος Νᾶνος ἔχει παρουσιάσει στὴν Ἀστυνομία. Λέει πὼς ὁ Κεραυνὸς τοῦκλεψε τὰ διαμάντια του...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαουρ χαμογελάει. Ἐξηγεῖ στοὺς Ἀστυνομικούς πὼς δὲν συμβαίνει τίποτα. Πῶς ὁ Νᾶνος τὰ λείει αὐτὰ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ τὸν πάρει στὸ καράβι του...

Σὲ λίγο μιὰ μεγάλῃ βάρκα ξεκινᾷ ἀπ' τὸ Λιμάνι. Μέσα σ' αὐτὴν ὀρθὸς ὁ Καθαρόαιμος μὲ τὸ φωτοστέφανο ἀπ' τὶς Ἀλογόμυγες. Στὴ ράχη του καβάλλα ὁ Ποκοπῖκο. Μὲ τὴ χατζάρα καὶ τὴν κουμπούρα του!

Οἱ ναῦτες πετᾶνε ἀπὸ πάνω μιὰ θυλειὰ Ἀρπάζουν τὸ γαῖδαρο ἀπ' τὸ λαιμό. Ἀρχίζουν νὰ τὸν ἀνερῶνουν...

Ὁ Νᾶνος γλιστράει ἀπ' τὸν κρεμασμένο Καθαρόαιμο. Ἀρπάζεται ἀπ' τὴν ἀκρὴ τῆς οὐρᾶς του. Ἔτσι φτάνει κι' αὐτὸς στὸ κατόστρωμα.

Ἀμέσως δένει τὸ ἀξιοθρήνητο Σαῖνι του σ' ἓνα κατάρτι. Βγάζει λόγο στὸ πλήρωμα:

— Ἀξιώτιμοι Μαγκες! Ἡ παροῦσα Καραβέρα τυχάνει δική μου καὶ τῆς Χουχού. Καθότι δικὰ μας ἦτανε καὶ τὰ διαμαντερά ὅπου «σκότωσε» ὁ Κεραυνὸς περὶ διὰ ν' ἀγοράσει τὸ πλεούμενο! Τοιτέστιν ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐφοπλιστὴς καὶ ἡ Χουχού ἡ... Ἐφοπλίστρια! Τὸ λοιπὸν τυφλὴ ὑπακοὴ καθότι ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ... σφάζω!

Τέλος γυρίζει στὸν Κρόντ :
— Ἰσα Καπετάνιε ! Βάρα
καμουτσιὰ νὰ ξεκινήσουμε !

Ὅλοι ἔχουν ξεκαρδιστεῖ στὰ
γέλια. Τὸ Ἰστιοφόρο σαλπάρει.
Παίρνει τὴν ἴδια κατεύθυνση
ποῦχε πάρει καὶ τὸ Καραβὶ τοῦ
Ἀμερικανοῦ Τυχοδιώκτη.

Ἡ θάλασσα εἶναι ἥσυχη !

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἀρχίσει νὰ
πεινάει. Φωνάζει τὸ Μάγερα :

— Δὲν μοῦ λές, μάγκα : Ξέ-
ρεις σάλπιγκα ;

— Ὅχι.

— Τότε βάρα συσσίτιο μὲ τὸ
στόμα !

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΠΟΥ ΤΡΕΧΕΙ

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν ἔχουν
γίνει ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ χαμὸ
τῆς Κόρης τους. Νομίζουν πὼς
ὑπεύθυνος εἶναι ὁ Γκαοῦρ. Για-
τί ὅταν τοὺς κυνήγησε καὶ τοὺς
ἔπιασε, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀ-
φήσει νὰ φύγουν.

Ἔτσι παίρνουν τὴν ἀπόφαση
νὰ τρέξουν στὸ βραχὺδικο βου-
νό. Νομίζουν πὼς θὰ βροῦν ἐ-
κεῖ καὶ τὸν Κεραυνό. Θέλουν
νὰ λογαριαστοῦν μιὰ γιὰ πάντα
μαζί τους. Πρέπει νὰ τοὺς διώ-
ξουν ἀπ' τὴ Ζούγκλα. Νὰ ἡσυ-
χάσουν ἀπ' αὐτούς.

Τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Γκα-
οῦρ κι' ἡ Ταταμπού ξεκινᾶνε ἀπ'
τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ τους.
Τραβᾶνε γιὰ τὴ Σηλιὰ τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Θέλουν
νὰ τοὺς ποῦν ὅσα ξέρουν. Πὼς
ὁ Μάξ κι' ἡ Θύελλα φύγαν μ'
ἓνα ἰστιοφόρο ἀπ' τὸ μεγάλο
Λιμάνι. Πρέπει νὰ σκεφτοῦν.
Ὅλοι μαζί τί νὰ κάνουν.

Ὅμως καθὼς προχωροῦν ἔρ-
χεται στὸ νοῦ τους ὁ Κεραυ-

νός. Ἀπὸ ψηλὰ τὴν ἔχον ἔς
νὰ τρεβίει κοτὰ τὸ Βορριά. Εἶ-
ναι βίβαιοι πὼς θὰ πῆγε κι' οὐ
τὸς στὸ Λιμάνι..

Ἔτσι ἀλλάζουν πορεία. Τρα-
βᾶνε κι' αὐτοὶ κατὰ 'κεῖ. Θέ-
λουν νὰ τὸν βροῦν. Νὰ τὸν ξα-
ναγυρῶσουν πίσω.

Καὶ νά : Ξαφνικά ἀκοῦνε
μπροστὰ τους γρήγορο ποδοβο-
λητό. Ἀντικρῶνουν ἓνα γιγαντό-
σωμο Ἀράπη. Στὰ χέρια του
κρατᾷ ἀναισθητὸ τὸ κορμὶ τοῦ
Ποκοπίκο. Τρέχει νὰ κυρφεῖ.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού
στιγμὴ δὲν χάνουν. Τρέχουν ξω-
πίσω του. Τὸν κυνηγᾶνε. Ὅμως
ἐκεῖνος πάντα καταφέρνει νὰ
τοὺς ξεφεύγει. Δὲν ἔχουν δεῖ
ποτέ στὴ ζωὴ τους ἄνθρωπο νὰ
τρέχει τόσο γρήγορα.

Συχνὰ τὸν χάνουν ἀπ' τὰ μά-
τια. Μὰ σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ
περιμένουν, ξαναγυρίζει κοντὰ
τους Ἀρχίζει, πάλι νὰ τρέχει.
Δὲς καὶ θέλει νὰ τοὺς κοροϊδέ-
ψει τοῦ δὲν μποροῦν νὰ τὸν
φτάσουν.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού
δὲν παύουν νὰ τὸν κυνηγᾶνε.
Κι' ἡ ἱστορία αὐτὴ συνεχίζεται
γιὰ πολλὴ ὥρα.

Τέλος ὁ Ἀράπης, μὲ τὸν ἀ-
ναισθητὸ Ποκοπίκο στὰ χέρια,
ἀρχίζει νὰ τρέχει πρὸς σιγα. Σὴν
νάχει κουρασθεῖ. Τρέχει μονάχα
ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ τὸν
φτάνουν. Γιὰ νὰ βροῖκεται διὰ
τὴν βήματα μπροστὰ ἀπ' τοὺς
διώκτες του.

Ξαφνικά κάτι τρομερὸ γίνεται :
Πρῶτος αὐτός, κι' ἀμέσως σχε-
δὸν μαζί του ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ
Ταταμπού, πατᾶνε στὰ λεπτά
κλαδιά ποῦ σκεπάζουν μιὰ βα-

διά παγίδα. Σωριάζονται κι' οι τρεις κάτω. 'Ο ένας πάνω στὸν ἄλλον.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀπ' τ' ἀνοιγμὰ πούχει δημιουργηθεῖ, φωτίζει καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βαθυλάκκου.

'Ο Ἀράρης χτυπάει τώρα μὲ δύναμη κάτω τὸν Ποκοπίκο. 'Ο Νάνος σπάζει σὸν σταμνί. Γίνονται χίλια κομμάτια.

Οἱ δύο μελαψοὶ σύντραφοι κυττάζουν μὲ γουρλωμένα μάτια 'Ο Μαῦρος ἰθαγενὴς δὲν κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸν Ποκοπίκο. Κρατοῦσε ἕνα ὁμοίωμά του. Φτιαγμένο ἀπὸ πηλό. Βαμμένο μαῦρο...

'Ο Γκαοὺρ ἀράζει τὸν Ἀράρη ἀπ' τὸ λαιμό :

— Σκύλε ! Γιατί τὸ κανες αὐτό ; Γιατί μᾶς παρέσυρες στὴν παγίδα ;

'Εκεῖνος διαμαρτυρεῖται :

— 'Οχι. Δὲν τὸ κανα ἐπιτηδες ! Ἀφοῦ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔπεσα μέσα...

— Τότε γιατί κρατοῦσες στὰ χέρια σου τὸν ψεύτικο νάνο !

'Ο Ἀράρης δὲν ξέρει πὰς πῶς νὰ δικηολογηθεῖ...

'Ο μελαψὸς Γίγαντας μὲ τὸνα χέρι τὸν κρατᾷ ἀπ' τὸ λαιμό. Μὲ τ' ἄλλο τοῦ δίνει δύο — τρεῖς γροθιὲς σὸ πρόσωπο :

— Μίλησε, σκύλε ! Γιατί τὸ κανες ; Γιατί μᾶς παρέσυρες στὴν παγίδα ;

Τρομαγμένος ὁ ἰθαγενὴς ἀνακαλεῖται νὰ ὁμολογήσῃ :

— Δὲν φταίω ἐγώ... 'Ο Ἀφέντης μου μ' ἔβαλε νὰ σᾶς ρίξω ἐλὼ στὴ βαθιὰ παρίδα... Ἀπὸ καιρὸ κάνει σχέδια γιὰ νὰ σᾶς πιασὶ σκλάβους του... Αὐ-

τὸς μούδωσε νὰ κρατᾷ καὶ τὸν πῆλινο νάνο. Διάλεξε ἔμένα γιατί τρέχω πιδ γρήγαρα κι' ἀπ' τὸ ἐλάφι !

'Ο Γκαοὺρ ἔσφιγγει τὸ λαιμὸ του. Τὸν σπταεὶ ἄγρια :

— 'Ο Ἀφέντης σου ; Καὶ ποῖς εἶναι ὁ Ἀφέντης σου, σκύλε ;

'Ο Ἀράρης κάνει ν' ἀποκριθεῖ. Δὲν προφταίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα μπουλὸύκι μαῦροι φτάνουν πάνω ἀπ' τὴν παγίδα. Τραβᾶνε τὰ ξύλα καὶ τὰ κλαδιά. Τὴν ξεσκεπάζουν.

'Ο Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμποῦ σηκώνουν τὰ κεφάλια. Ταυτόχρονα, γνώριμη βαριὰ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ ψηλά :

— Ἐγὼ εἶμαι !.. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ καλοτεράσετε στὰ χέρια μου ! Χα,χά, χά !.. Τὴν πάθατε μὲ τὸν ψεύτικο Ποκοπίκο...

'Ο Γκαοὺρ μουγγρίζει μ' ἀφάντιστη λύσσα :

— Δεῖλὲ κακοῦργε !.. Ποτὲ δὲν εἶχες τὸ κουράγιο νὰ μετρηθεῖς σὸν Ἀντρας μαζί μου !..

'Ο Κακοῦργος πετάει κάτω τίς ἄκρες ἀπὸ διὰ μακρὰ νερὰ χορτόσχοινα. Διατάζει τὸν Γκαοὺρ :

— Δέσε πρώτα μὲ τὸ ἕνα γερὰ τὴ Συντροφισιά σου, ὕστερα δέσον κι' ἐσύ. Θὰ σᾶς τραβήξουμε πάνω...

'Ο μελαψὸς Γίγαντας ἀποκρίνεται περήφανα :

— Κατέβα ἐσύ νὰ μᾶς δέσεις... 'Ο Ἀρχηγὸς τῶν Ἀρπαδῶν οὐρλιάζει ἄγρια :

— Θὰ κάνεις αὐτὸ ποὺ διατάζω ! Ἀλλοῦθς θὰ ρίξω φοιτιά. Θὰ σᾶς κάψω ζωντανούς. Μὴ θαρρεῖς πῶς θὰ λογαριάσω τὸν

άνθρωπό μου που βρίσκεται κάτω μαζί σας!

‘Ο άμοιρος μαυρος τρέμει άπ’ τὸ φόβο του. Γονατίζει μπροστά τὸν Γκαούρ. Τὸν παρακαλάει :

— Δυλήσουμε, ‘Αφέντη μου ! Θά μὲ κάψει κι’ ἐμένα ζωντανό ! Δεθεῖτε νὰ σᾶς τραβήξουν ἐπάνω !...

‘Ο ὑπέροχος ‘Ελληνας τοῦ ρίχνει ματιά γεμάτη συμπόνια. Μουρμουρίζει :

— Δίκη ἔχεις, δυστυχισμένε !.. Τί φταῖς σοῦ !..

‘Αμέσως ἀρπάζει τὸ ἓνα ἀπ’ τὰ δυὸ κρεμασμένα χορτόσχοινα. Τὸ περνάει στή μέση τοῦ ‘Αράπη. Τὸν δένει γερά. Σηκώνει τὸ κεφάλι. Φωνάζει :

— ‘Ε, μαυρα σκυλιά ! Τραβήχτε πάνω τὸ σύντροφό σας. ‘Ετσι θάσαστε, ἀκόμα πιὸ λεύτεροι, νὰ μᾶς ρίξει τὴ φωτιά !..

‘Εκείνοι ἀρχίζουν νὰ τὸν τραβᾶνε ‘Ομως ἡ καρδιά τοῦ ‘Αράπη ἔχει λιώσει μπροστά στήν ὑπεράνθρωπη καλωσύνη τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Καθὼς τὸν τραβᾶνε, ψιθυρίζει σιγά :

— Εἶσαι καλός, ‘Αφέντη μου !. Πολὺ καλός !..

Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται λεύτερος ἔξω ἀπ’ τὴν παγίδα.

Τὸ ἓνα χορτόσχοινο ξαναπέφτει κάτω. ‘Η βρια κι’ ἄγρια φωνὴ ἀνακοινεῖται :

— Δεθεῖτε νὰ σᾶς τραβήξουν ἐπάνω ! Θά σᾶς κάψω ζωντανούς.

‘Η Ταταμποῦ ψιθυρίζει στ’ αὐτὶ τοῦ συντρόφου της :

— Καλύτερα νὰ βγοῦμε. ‘Ισως ἔξω νὰ βρεθεῖ τρόπος νὰ σωθοῦμε... ‘Εδῶ, ἂν ρίξουν ἀναμ-

μένα κλαδιά, δὲν γλυτώνουμε !..

Παίρνει γρήγορα τὸ ἓνα χορτόσχοινο. Δένει γερά τὸν Γκαούρ. Δένεται κι’ αὐτὴ μὲ τ’ ἄλλο !..

Οἱ ἄγιοι μαυροὶ τοὺς τραβοῦν ἀργά... Ταυτόχρονα ἀκούγεται ἀπὸ ψηλὰ τὸ θριαμβευτικὸ γέλιο τῶν ‘Αρχηγῶν τους :

— Χό, χό, χό !.. Χό, χό, χό !.

ΣΑΡΚΟΦΑΓΕΣ ΑΚΡΙΔΕΣ

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Τζέιν, ὅπως εἶδαμε, προχωροῦν γιὰ τὸ βραχόδικο βουνό τοῦ Γκαούρ.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τριῖζει τὰ δόντια του. Νοιώθει ἀφάνταστη ὀργὴ καὶ μῖσος γιὰ τὸ μελαψὸ γίγαντα.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου εἶναι γραφτό τους νὰ περάσουν τραγικὴ περιπέτεια !..

Ξαφνικὰ παραξένη βοή φτάνει στ’ αὐτὰ τους. ‘Αντικρύζουν στὸν οὐρανὸ ἀλόκοτο μαυρὸ σύννεφο... Τὸ βλέπουν νὰ χαμηλώνει. Νᾶρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

Τὸ ἔξασκημένο μάτι τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας βλέπει τὸν κίνδυνο. Φωνάζει στὴ συντροφισσά του :

— Τρέξε Τζέιν ! Εἶναι σαρκοφάγες ἀκρίδες. Θά μᾶς ἐπιτεθοῦν !

Τὴν ἀρπάζει ἀπ’ τὸ χέρι.. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἔφρε πῶς βρίσκεται μιὰ μικρὴ λίμνη. Τρέχουν κι’ οἱ δυὸ κατὰ ἐκεῖ ‘Η βοή ὅσο πῶς ἀκούγεται πιὸ δυνατά. Οἱ τρομερὲς μεγάλες κόκκινες ἀκρίδες φτάνουν. Πέφτουν πάνω τους. Γατζώνονται στὰ μισόγυμνα κορμιά τους. ‘Αρχίζουν νὰ τοὺς δαγκώνουν...

‘Ο Ταρζάν κι ἡ Τζέιν ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχουν. Ἐκείνες ὅλο καὶ κολλᾶνε περισσότρες στὰ κορμιά τους. Ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη.

Τέλος οἱ δυὸ Σύντροφοι βγαίνουν πολὺ. Σωριάζονται κά-
τοι...

Καὶ τότε τρεμαχτική πάλι ἀρ-
ζει.

Ἡ Τζέιν χτυπάει καὶ σκοτῶ-
νει μὲ τὰ χεῖρα της ὅσες βρί-
σκονται στὸ κορμὶ τοῦ Ταρζάν.

‘Ο Ταρζάν κάνει τὸ ἴδιο πάνω
στὸ κορμὶ τῆς συντρόφισσάς του.

Μὰ οἱ σαρκοφάγες ἀκρίδες
Χάνα-Μού, (*), εἶναι ἀμετρη-
τες. Ὅλο καὶ καινούργιες κολ-
λᾶνε πάνω στὰ καταματωμένα
κορμιά τους. Τοὺς δαγκώνουν
μ’ ἀφάντοστη λαίμαργία !.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
ἔχει πολὺ ἐξαντληθεῖ. Ὅμως ὁ
Ταρζάν δειχνεῖται κι’ αὐτὴ τὴ
φορὰ ἕνας πραγματικὸς ὑπεράν-
θρωπος.

Κάνει μιὰ τελευταία ἀπεγνω-
σμένη προσπάθεια. Καταφέρνει
νὰ πεταχτεῖ ὀρθός. Ἀρπάζει
τὴ Τζέιν στὴν ἀγκυλιά του. Μὲ
τὸ κορμὶ γεμάτο ἀκρίδες ἀρχί-
ζει νὰ τρέχει. Νὰ τρέχει σὲν
τροχλὸς !

Ὁλόκληρο τὸ δαιμονισμένο κο-
πάδι τὸν κυνηγᾷ...

Τέλος καταφέρει νὰ φτάσει
στὴν ὄχθη τῆς μικρῆς λίμνης.
Πετάει μέσα τὴ Σύντρόφισσά
του. Πέφτει κι’ αὐτὸς στὰ νερά.
Ἀμέσως κι’ εἰς δυὸ κινεῖται μιὰ
μεγάλῃ βουτιά. Μένειν ὅσο

μποροῦν περισσότερο κάτω ἀπ’
τὴν ἐπιφάνεια.

Αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία τους.
Οἱ ἀκρίδες δὲν μποροῦν νὰ ζή-
σουν κάτω ἀπ’ τὸ νερὸ. Ἐκολ-
λᾶνε ἀπὸ πάνω τους. Φεύγουν
σὰν σὺννεφο. Ξαναπετάνε στὸν
αὐρανὸ. Χάνονται πίσω ἀπ’ τὶς
κορφές τῶν θεόρατων δέντρων!.

‘Ο Ταρζάν κι’ ἡ Τζέιν βρί-
σκονται σὲ κακὰ γόδια. Βγαί-
νουν ἀπ’ τὴ λίμνη. Περσφωθοῦν...

Καὶ νά : Στ’ αὐτιά τους φτά-
νουν τώρα ἡχοι τοῦ - τᾶμ. Μα-
ζί κι’ ἄγριο ἀλαλαγμοί.

Σ’ ἕνα μεγάλο ξέφωτο εἶναι
μαζεμένη ὁλόκληρη ἡ φυλὴ τοῦ
Γιαχόμπα. Ὁ τρομερὸς μαῦρος
Γίγαντας κάθεται σὲ πρόχειρο
θρόνο ἀπὸ κορμούς δέντρων.
Στὴ μέση ἕνα γερὸ κλουβί. Μέ-
σα, τρία πεινασμένα κι’ ἄγρια
λιοντάρια !

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι’ ἡ Σύντρόφισσά του κρέβον-
ται πίσω ἀπὸ πυκνὸ θόμνο. εἶ-
ναι περίεργοι νὰ δοῦν τί πρό-
κειται νὰ συμβεῖ.

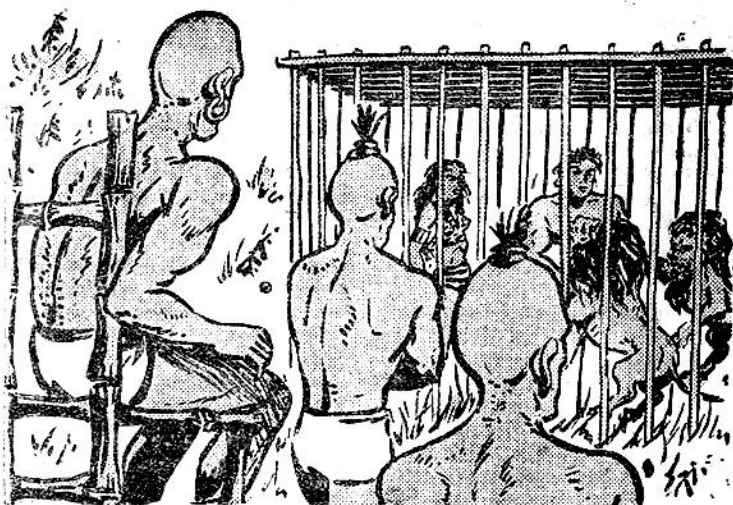
Κυτᾷτε κι’ ἐσεῖς :

Οἱ Ἀρσπᾶδες σέρνουν τώρα
ἕνα ἄλλο γερὸ κλουβί. Μέσα σ’
αὐτὸ ὁ Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμπού.
Τ’ ἀκουμπᾶνε πλαὶ στ’ ἄλλο.
Μὲ τίς πόρτες ἀντικρυστές

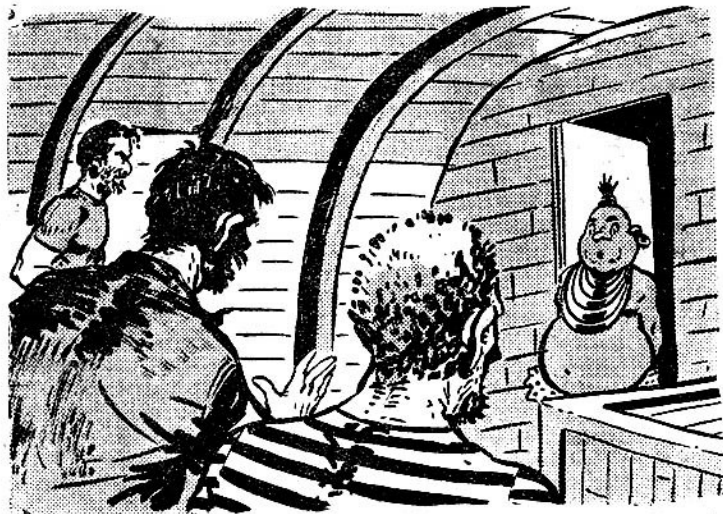
Ἕνας μαῦρος σκαφαλώνει
πάνω. Τραβάει τίς συρτρωτές
πόρτες. Τὰ δυὸ κλοιβιά ἐπικου-
ρνοῦν. Τὰ πεινασμένα λιοντά-
ρια χύνονται στὸ πρῶτο κλουβί.
Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται τὰ δυὸ θύ-
ματα.

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ἡ Ταταμπού
βρίσκονται σὲ τραγικὴ θέση. Πα-
λεύουν ὑπεράνθρωπα μαζί τους.

(*) Χάνα - Μού στὴ γλώσσα
τῶν ἰθαγενῶν θὰ πεῖ *Κόκκινος*
Δαίμονας.

“Ο Γκαουρ κι’ η Ιαταρπού παλεύουν σαν θέρια α...μερα με τὰ
τρία πεινασμένα λιοντόρια

“Η μελισταλαχίη Χουχού ρωτάει με παράπονο : ‘Εμένα καλέ,
δέν θά με βγάλετε στη... λοταρία ;

Τό σννεφο από τίς φοβερές σαρχοφάγες άκρίδες της λυ, αλς
κάνει δεύτερη τρομαχτική επίθεση.

Ή Κεραυνος κι' ό καπεταν Κραντ ψαχνουν μέ τες δαυλοδς
τό έρημονήσι.

Γίνοντ' ἓνα κορμάρι μ' ἐδ.ά.
 'Ο ἀπαίσιος Γιαχάμπα καγγά-
 ξει μ' ἀγρία χαρά :

— Χό, χό, χό !.. Χό, χό, χό !..
 Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θά μοῦ γλυ-
 τώσετε !..

'Ο Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν, κορη-
 μένοι στο ὕαμνο, παροικιολοῦν-
 τὸ κακὸ ποῦ γίνεται.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
 ψιθυρίζει στο Σύντομό της :

— Καλύτερα ἔτσι, Ταρζάν !
 Τοῦς τιμωρεῖ ὁ Θεός. 'Ο Για-
 οῦρ κι' ἡ Ταταμπού, θά λεί-
 ψουν μὰ γιὰ πάντα, ἀπ' τὴ
 Ζούγκλα. Θά ῥησυχάσουμε !

'Ο Ταρζάν στεκεῖ ἀκίνητος.
 Μαρομαρωμένος. Παρακελιθεῖ
 μ' ὀρθάνοχα μάτια τὸ ροζε-
 λιστὸ ποῦ γίνεται σὺ κλονεῖ τὸν
 λιονταριῶν...

Ἡ ξανθὰ γυναίκα, μὲ τὰ γά-
 τισια μάτια, τὸν τραβάει :

— Ἄς γερίσουμε στὴ σπηλιὰ
 μας, Ταρζάν, Αὐτὸ ποῦ θέλουμε
 νὰ γίνουμε ! ἔμελλε, τὸ κάνει ὁ
 Γιαχάμπα. Μὰς γλυτώνει κι' ἀπ'
 τὸν κόπο.

'Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
 τὴ σπρώχνει βάνανσα :

— Ἄφησέ με ! Δὲν μπορῶ
 πιά ! Δὲν ἀντέχει ἡ καρδιά μου
 νὰ τοὺς βλέπω σ' οὕτῃ τὴν τρα-
 γικὴ θέση. Θὰ χυθῶ πάνω στὰ
 λιοντάρια. Θὰ γάνω ὅ,τι μπορῶ
 γιὰ νὰ τοῖς σώσω ! Αὐτὸ τὸ ζα-
 ταραμένο ἑλληνικὸ αἷμα, δὲν μ'
 ἀφήνει νὰ φύγω... Με σπρώχνει
 νὰ κανῶ τὸ καλὸ καὶ στὸν ἐχθρό
 μου ἀκόμα ! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα
 ποῦ ὁ Γιαοῦρ τ' ἄφησε νὰ χυ-
 θεῖ μέσα στίς φλέβες μου !

Καὶ νά : Ἡ Τζέιν δὲν προ-
 φταίνει νὰ τὸν συγκρατήσῃ. 'Ο

Ταρζάν ἀντιμετωπίζει ἀτρόμη-
 τος τὸν κίνδυνο.

Μὲ δυὸ-τρία πηδήματα φτά-
 νει κοντὰ στο Γιαχάμπα. Μὲ
 μιὰ γροθιά τὸν σωριάζει κάτω
 ἀπ' τὸν πρωτόγονο ξύλινο θρο-
 νο του.

'Ολοι μαζί, οἱ Ἀραπάδες, πέ-
 φτουν πάνω του. Στὸ μέρδεμα
 αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν ἀ-
 νακαλύψουν. Ἐχουν γίνει ἓνα
 τεράστιο ἀνθρώπινο κορμάρι. 'Ο
 ἓνας χτυπάει καὶ σπαράζει τὸν
 ἄλλον. Ἀφάνταστο κακὸ γίνεται.

Ἡ Τζέιν νοιώθει πὼς ὁ Ταρ-
 ζάν δὲν θά βγεῖ ζωντανὸς ἀπ'
 αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Ἀμείσως
 γλυστράει ἀπ' τὴν κρυψώνα της.
 Τρέχει κι' αὐτὴ νὰ τὸν βοη-
 θήσει.

Τὴν ἴδια στιγμή τ' ἀλόκοστο
 σύννεφο ξαναπαρουσιάζεται. Οἱ
 κόκκινες σαρκοφάνες ἀκριδὲς
 πέφτουν στο σπορὶ τὸν Ἀραπά-
 δων. Πέφτουν καὶ στο κορμάρι
 ποῖόνουν γίνει τὰ λιοντάρια μὲ
 τοὺς δυὸ μελαφροὺς συντρόφους.

Εὐτυχῶς ! Ταυτῆχρονα σχε-
 δόν, ἓνας ἀναπάντεχος σωτήρας
 παρουσιάζεται.

Εἶναι ὁ Ἀούτης πὶ ἔχε πα-
 ραστρεῖ τὸν Γιαοῦρ καὶ τὴν
 Ταταμπού στὴν παγίδα. Ποῦ ὁ
 μεγαλόψυχος Ἕλληνας τὸν ἀ-
 φησε νὰ βγεῖ ἔξω.

Τώρα βρίσκει κι' αὐτὸς τὴν
 εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὴν εὐγνω-
 μοσύνη του.

Κυτᾶτε τον : Ἀδιαφορεῖ
 γιὰ τίς ἀνέτητες ἀκριδὲς ποῖ-
 ον καλλήσῃ σὸ γιγνὸ κορμὶ
 του. Μ' ἓνα πρωτόγονο πέτρινο
 τσεκούρι, χτυπάει τὰ χοντρά
 ξύλα τοῦ δεύτερου κλουβιοῦ.
 Τὰ σπάζει.

Οἱ ἀκρίδες τὸν δαγκώνουν λαίμαργα. Πονάει ἀφάνταστα. Κι' ὅμως στιγμή δὲν σταματᾷ.

Ἔτσι γρήγορα καταφέρνει ν' ἀνοίξει στὸ κλουβί μιὰ μεγάλη τρύπα.

Τὰ λιοντάρια τρομαγμένα ἀπ' τὶς ἀκρίδες ποῦχουν κολλήσκει πάνω τους, βγαίνουν ἔξω Οὐρλιάζουν ἀταίσια. Τὸ βάζουν στὰ πόδια.

Τὸ ἴδιο κάνουν ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού. Βγαίνουν κι' ἐκεῖνοι ἔξω.

Τώρα οἱ Ἀραπάδες βρίσκονται ὅλοι κάτω. Παλεῖουν νὰ λευτερωθοῦν ἀπ' τὶς φοβερὲς ἀκρίδες. Ὁ Ταρζάν κι' ἡ συντροφισσά του βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια.

Ὁ Γκαοῦρ φτάνει πρῶτος κοντὰ τους. Ἀρπάζει τὸν Ἀρχοντὰ τῆς Ζούγκλας στὴν ἀγκαλιά. Ἡ Τζέιν σηκώνει τὴν Ταταμπού. Τρέχουν κι' αὐτοὶ στὴν ἴδια μικρὴ Λίμνη. Τὰ κορμιά τους εἶναι σκεπασμένα ὁλόκληρα ἀπ' τὶς κόκκινες σαρκοφάγες ἀκρίδες.

Ὁ Ταρζάν εἶναι χτυπημένος κι' ἀπ' τοὺς μαύρους. Βογγάει πονεμένα.

Τέλος κι' οἱ τέσσερις μαζί, πέφτουν στὴ Λίμνη. Οἱ ἀκρίδες φεύγουν ἀπὸ πάνω τους. Σώζονται κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Τώρα φιλιῶνται ἀγκαλιασμένοι μέσα στὸ νερό.

Ὁ Ταρζάν ὁμολογεῖ στὸ μεγαλύτερο γίγαντα :

— Ἐρχόμουν νὰ σοῦ κάνω κακό, Γκαοῦρ ! Ὅμως δὲν βᾶστηξε ἡ καρδιά μου ! Τὸ ἑλληνικὸ αἷμα ποὺ κυλάει σὺς φλέβες μου, μ' ἔχει κάνει ἀλ-

λοιώτικον ἄνθρωπο !

Μιλᾶνε ἀκομα καὶ γιὰ τὰ χαμένα παιδιὰ τους. Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν τώρα μαθαίνουν πὼς ὁ Ἀμερικανὸς κι' ἡ Κόρη τους φύγαν μὲ τὸ Ἰστοφόρο...

ΕΝΑΣ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΠΠΟΓΗΣ

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Μάξ Ἀρλαν καὶ τὴ Θύελλα.

Τὸ Ἰστοφόρο τους «ΤΑΡΖΑΝ» ταξιδεύει σὲ γαλήνια θάλασσα...

Τὸ κυβερνάει ὁ Χυῦμπο, ὁ κακοῦργος Καπετάνιος.

Ὁ Ἀμερικανὸς Τυχοδιώκτης λογαριάζει ν' ἀράξουν σὲ μακρινὸ κι' ἐρημικὸ νησί. Νὰ κρύψει ἐκεῖ τοὺς θησαυροὺς του. Νὰ κρατήσκει μόνο λίγο χρυσάφι μαζί του. Ὑστερα, μαζί μὲ τὴ Θύελλα, νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν, κάτω ἀπ' τὴ μαγικὴ ἐπίδραση τῆς χρυσόμυγας, δείχνει μεγάλον ἐνδιαφέρον κι' ἀγάπη γιὰ τὴν Μάξ.

Ὅμως αὐτός, ὅσο παληάνθρωπος κι' ἂν εἶναι, φέρεται ἱπποτικά. Θὰ κάνει συντροφισσά του τὴ Θύελλα μονάχα ἕνα θᾶναι βέβαιος πὼς τὸν ἀγαπᾷ πραγματικά. Ὅχι μὲ τὶς χρυσόμυγες καὶ τὰ μάγια τοῦ Νάχρα Ντού.

Ὅσο γιὰ τὴ Χουχού, μὴ τὰ ρωτᾷτε !.. Ἐχεῖ ἐρωτευθεῖ ὁλόκληρο τὸ πλῆρωμα. Ἀπὸ Καπετάνιο μέχρι μοῦτσο. Μὰ κανένας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς δὲν τῆς δίνει σημασία. Γελᾷνε καὶ τὴν κοροϊδεύουνε !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία πᾶει νὰ σκάσει ἀπ' τὸ κακό τῆς. Τοὺς τὰ ψέλνει ἀπ' τὴν καλὴ :

— Τρομάρα στά πατζάνια σας, χρυσά μου ! Ουδὸλος ἔχετε γοῦστο γιὰ νὰ ἐγχιμήσετε ἕνα πλάσμα μούρλια, ὅπως ἐγώ ! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας πού κακοψόφο νάχετε ! ..

“Ὅσο γιὰ τὸν Μάξ, αὐτὸν τὸν ἀγαπάει πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους. Εἶναι ἡ χρυσόμυγα βλέπετε !

“Ἐνα πρωῒ, καθὼς ξεσκονίζει τὸ σακκάκι του, βρῖσκει τὴ χρυσόμυγα τοῦ Νάχρα Ντού. Τῆς ἀρέσει πολὺ. Τὴν καρφώνει στὸ θρυλικὸ τσουλούφι της.

Τέλος βγαίνει στὸ κατὰστρομα. Καὶ τότε χαλασμοὺς Κόσμου γίνεται. “Ὅλοι οἱ Ναῦτες τοῦ πληρώματος ξετρελλαίνονται ἀπὸ Ἀγάπη γιὰ τὴν κοντόχοντρη πυγμαία.

Φοβερὴ μάχη ἀρχίζει μεταξὺ τους. Καθ' ἑνὸς ζητάει νὰ τὴν ἀρπάξει γιὰ λογαριασμό του. Τὴν τραβᾶνε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἀπ' τὰ πόδια. Ἡ Χουχοῦ εἶναι κατενθουσιασμένη. Ξεφωνίζει ναζιάρικα :

— Τραβήχτε με ! Κομματιάστε με ! Ἀπὸ μιὰ μπουκιὰ νὰ πάρει ὁ καθένας. Μπουκιὰ καὶ συχώριο, πού λέγε. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

“Ὁ Μάξ Ἀρλαν ἀκούει τὴ φασαρία πού γίνεται στὸ κατὰστρομα. Τρέχει νὰ δεῖ τί συμβαίνει. Βλέπει τὴ χρυσόμυγα στὸ τσουλούφι τῆς Χουχοῦς. Τῆς τὴν παίρνει. Καὶ τὸ κακὸ σταματᾶ ἀμέσως.

Ἡ Χουχοῦ παραξενεύεται. Ρωτᾷ χαμῆνα τοὺς ναῦτες :

— Καλὲ τόσο γρήγορα σᾶς πέρασε ; !

“Ὁ κακοῦργος καπετάνιος

Χοῦμπο ἔχει καταστρώσει κατὰ ταχθόνιο σχέδιο. Λυγαριάζει νὰ φέρει τὸ Καραβὶ σ' ἕνα ἐρημιο Νησί. “Ὅπως εἶναι κι' ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἀφέντη του. Ἐκεῖ νὰ καταφέρει τὸν Μάξ Ἀρλαν νὰ βγεῖ μονάχος στὴ στεριά. Νὰ τὸν παρατήσῃ ἔξω. Νὰ σηκώσει πανιά. Νὰ φύγει...

Ἔτσι θὰ τοῦ μείνει καὶ τὸ Καραβὶ, κι' οἱ θησαυροὶ κι' ἡ θύελλα...

“Ὁ Ἀμερικανός, ὅπως ξέφουμε, εἶναι ὁ μόνος μέσα στὸ ἱστιοφόρο ποῦχει ὅπλα. Γι' αὐτὸ κι' ὅλοι τὸν φοβῶνται ..

Μονάχα ἕνας τόλμησε κάποτε νὰ παρακούσῃ μιὰ διαταγὴ του. “Ὁ Μάξ τὸν ὑποχρέωσε μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ του νὰ πῇ στὴ θάλασσα. Ἐνας πεινασμένος καρχαρίας ἀνοίξε τὸ τρομερὸ στόμα του. Τὸν πρόλαβε νὰ μῆ... πνιγῇ !

“Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης εἶναι ἀφάνταστα ἔξυπνος. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸ πλήρωμά του.

Τὶς νύχτες κοιμᾶται σὲ μιὰ κλειδαμπαρωμένη καμπίνα. Ἀνζητήσουν νὰ σπᾶσουν τὴν πόρτα, θὰ ξυπνήσῃ. Καὶ τότε μὲ τὸ πιστόλι του θὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ τοὺς κακοῦργους..

Κανένας λοιπὸν δὲν τολμᾷ νὰ τὰ βάλει μαζί του.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΣΕ-Ι-ΧΗ

Περνᾶνε ἔτσι δέκα δλόκληρες μέρες...

Τέλος ὁ Χοῦμπο, μὲ φοβερὴ θαλασσοπαραχῇ, φέρνει τὸ ἱστιοφόρο «ΤΑΡΖΑΝ» σ' ἕνα ἐρημιο καὶ παράξενο νησί. Ρίχνει ἀγ-

κυρα στο μικρό φυσικό λιμάνι του.

Είναι το νησί του βαλσαμωμένου Σείχη, όπως το ξέρουν οι Ναυτικοί. Όμως κανένα καράβι δεν το πλησιάζει ποτέ. Λένε πως είναι γεματο Στοιχειά και φαντάσματα !

Ο Μάξ Άρλαν διατάζει να ρίξουν μια μεγάλη βάρκα στη θάλασσα. Ο Χούμπο καταλαβαίνει πως είναι υποχρεωμένος να βγει έξω στη στεριά μαζί με τον Άφεντη του. Δεν μπορεί με κανένα τρόπο ν' αποφύγει.

Γρήγορα όμως δοκιμάζει ανέλπιστη χαρά. Ο Μάξ Άρλαν δηλώνει πως θα βγει μοναχός στο νησί. Δεν θέλει να πάρει κανέναν μαζί του.

Μά ή χαρά γίνεται άμέσως λύπη. Σέ λίγες στιγμές ακούει τον Άμερικανό να διατάσσει τους ναύτες :

— Βγάλτε όλoκληρο το τιμόνι του καραβιού. Θά το πάρω μαζί μου στη βάρκα. Δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη σε βρωμόσκυλα σαν κι' εσάς Μπορεί να φύγετε και να μ' αφήσετε μονάχο ..

Οι ναύτες έκτελούν τη διαταγή του. Φορτώνουν το τιμόνι στη μεγάλη βάρκα. Πηδάει μέσα κι' ο Μάξ.

Έτσι μονάχος με τα κουπιά, βγαίνει στο ξερημο νησί του Σείχη

Τώρα το σκάφος δεν μπορεί να φύγει άκυβέρνητο. Και μάλιστα μια τέτοια θαλασσοταραχή !

Ο Άμερικανός ψάχνει στο νησί. Βρίσκει μια κρυφή σπηλιά. Είναι καταλληλή για να κρύψει τους άμέτρητους θησαυρούς του.

Τέλος ξαναγυρίζει στην παρallία. Έτοιμάζεται να ξαναμπει στη βάρκα. Νά φτάσει με τα κουπιά στο καράβι. Νά έπιβλέψει στο ξεφόρτωμα του θησαυρού.

Όμως ξαφνικά μαύρη ιδέα περνάει απ' το μυαλό του : Ο Καπετάνιος και οι ναύτες θά δοϋν που θά κρύψει το θησαυρό. Θά μπορούν κάποτε να ξαναγυρίσουν. Νά τον άρπάξουν.

Έτσι παίρνει τρομερή απόφαση : Άμα τελειώσουν τη δουλειά, και προτού φτάσουν σ' ένα άλλο λιμάνι, θά τινάξει το ιστιόφορο στον άέρα.

Στ' άμπάρι του έχει ένα μεγάλο κιβώτιο με δυναμίτες. Θά τους βάλει φυτίλι. Θά τ' ανάψει, ύστερα, μαζί με τη Θύελλα, θά πηδήσουν στη θάλασσα. Κανένας απ' τους κακούργους του πληρώματος δεν θ' άπομείνει ζωντανός.

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Μάξ Άρλαν, μπαίνει στη βάρκα. Κάνει να τραβήξει τα κουπιά...

Όμως την ίδια στιγμή κάτι φοβερό άντικρύζουν τα μάτια του !

Το Καράβι σηκώνει πανιά. Τραβάει άγκυρα. Κάνει στροφή. Βγαίνει από το λιμάνι. Άρμενίζει γρήγορο στη φοβερή θαλασσοταραχή.

Ο Μάξ τρελλός από άπόγωση, τραβάει τα κουπιά της βάρκας. Προχωρεί λίγο. Μά πάλι σταματάει. Καταλαβαίνει πως είναι άδύνατο να τό φτάσει... Μουρμουρίζει χαμένα :

— Περίεργο !.. Άφου κρατάω έγώ το τιμόνι. Πώς διάβλυο το κυβερνάνε ; !

Καὶ ξεσπάει ὁ ἀτέλειωτος
βλαστήμιος καὶ βρυσιός.

Ἔτσι γυρίζει πίσω. Βγαίνει
ξανά στὴν παραλία τοῦ νησιοῦ.

Γιὰ πολλὴ ὥρα παρακολουθεῖ
τὸ Καράβι μὲ τοὺς θησαυροὺς
του. Μέχρι ποῦ χάνεται στὸ βά-
θος τοῦ θαμποῦ ὁρίζοντα.

Τέλος μρυγγίζει μ' ἀφάντα-
στη λύσσα. Μὰ καὶ μ' ἀπογοή-
τευση μαζί :

— Σκυλιά !.. Αὐτὴ τὴ φορὰ
νικήθηκα !..

Μετὰ τὸ φ' ἐρὰ τῆς φαντασίας
μας ἄς βρεθοῦμε γιὰ λίγο στὸ
κλειμμένο ἱστιοφόρο τοῦ Ἀμε-
ρικανοῦ Τυχοδιώκτη.

Κι' ἄς δοῦμε πρῶτα πῶς; ἀ-
φοῦ ἐκεῖνος εἶχε βγάλει τὸ τι-
μόνι, μπόρεσαν νὰ τὸ κυβερνή-
σουν καὶ νὰ φύγουν.

Τὸ θάμμα αὐτὸ τῶκανε ἡ
Χουχού !

Κάτω στ' ἀμπάρι, στὴν πῶ
ἀπόμεινε καὶ σκοτεινὴ γωνιά,
ἔκανε τυχαία μιὰ μεγάλῃ ἀνα-
κάλυψη. Βρῆκε ἓνα δευτέρου ὁλό-
κληρο καὶ καινούριον τιμόνι.

Τὸ Ἰστιοφόρο τὸ εἶχε γιὰ ἀν-
ταλλακτικὸ Σὲ περίπτωσι πού
θὰ τύχαινε ποτὲ νὰ σπάσει τὸ
ἄλλο.

Ἔτσι, τὸ δεύτερον τιμόνι το-
ποθετήθηκε γρήγορα στὴν πρῶ-
μην. Τὸ Καράβι μπόρεσε νὰ κυ-
βερνηθεῖ καὶ νὰ φύγει...

Ὁ ἀπαίσιος Χιόμπο, θριαμ-
βευτής τώρα, στέκει ἔξω ἀπ'
τὴν καμπίνα πνύχει κλειδαμπα-
ρωθεὶ ἡ Θύελλα. Τῆς φωνάζει :

— Τώρα εἶσαι δική μου Σκλά-
βα. Δικό μου εἶναι καὶ τὸ Κα-
ράβι. Δικοί μου κι' οἱ θησαυροὶ
πού βρίσκονται στ' ἀμπάρι

του !.. Ὅ,τι κι' ἂν κάνεις, δὲν
θὰ γλυτώσεις ἀπ' τὰ χέρια μου !..

Ὅμως τὸ πλήρωμα βλέπει μὲ
στραβὸ μάτι τὸν Πλοίαρχο. Ὁ-
λοι, κακοῦργοι καθὼς εἶναι, θέ-
λουν ν' ἀτοκτῇσιν ἐκεῖνον τὴν
ὑμορφή Σκλάβά. Μαζὶ καὶ τὸν
ἀτίμητο θησαυρό.

Καὶ νὰ : Ἐνας ἀπ' τοὺς ναῦ-
τες, γίνεται ἀρχηγὸς τῶν ἄλ-
λων. Μαζεύονται ὅλοι στὴν κου-
ζίνα τοῦ καραβιοῦ. Κάνουν κρυ-
φὸ συμβούλιο...

Τὰ μεσάνυχτα θὰ ἐπιτεθοῦν
στὸν καπετὰν Χοϊμπο Θὰ τὸν
σκοτώσουν. Θὰ μοιραστοῦν τοὺς
θησαυροὺς.

Ἔσο γιὰ τὴν Θύελλα, θ' ἀ-
φήσουν τὴν τύχη ν' ἀποφασίσει.
Ὅποιος τὴν κερδίσαι θὰ τὴν
κάνει δική του συντροφίσσα.

Οἱ Ναῦτες νομίζουν πῶς; δὲν
τοὺς ἀκούει κανένας. Πῶς βρι-
σκονται μονάχοι στὴν κουζίνα
τοῦ Καραβιοῦ...

Ὅμως ὄχι. Κάτω ἀπὸ τὸ
τῆξι ἔχει κρυφτεὶ ἡ μελιστά-
λακτη πυγμαία. Ἡ μαύρη γό-
ησσα τῆς Ζιούγκλας.

Τώρα ξεπετιέται ξαφνικά.
Τοὺς ρωτᾷ μὲ παράπονο :

— Ἐμένα καλὲ, εἶσαι θὰ μ'
ἀφήσετε ; Δὲν θὰ μὲ βγάλετε
στή λοταρία ;

Οἱ Κακοῦργοι ξαφνιαζόνται.
Ἀνησυχοῦν. Φοβῶνται πῶς θὰ
τοὺς μαρτυρήσει. Στὴν ἀρχὴ
παίρνουν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴ
σκοτώσουν. Μὰ γρήγορα ἀλλά-
ζουν γνώμη. Ἡ Πυγμαία εἶναι
γιάτρισσα. Τὴν ἔχουν μεγάλῃ ἀ-
νάγκη στὸ Καράβι. Δὲν τῆς κά-
νουν κανένα κακὸ. Μοναχὰ τὴ
φοβερίζουν :

— Πρόσεξε καλὰ : Μιὰ λέξη

νά βγει ἀπ' τὸ στόμα σου, θά σου κόψουμε πέτρα, γιὰ πέτρα τὸ λαλήγει !

Ἡ Χουχού δὲν τρομάζει καθόλου :

— Χά, χά, χά !.. Καὶ δὲν μοῦ τὸ κόβετε ! Τὸ τσουλούφι μου νὰ μὴ πάθει τίποτα. Αὐτὸ εἶναι ὅλη ἡ τοαχπινωσύνη κι' ἡ χαριτωμενότης μου !

Ἔτσι εἶναι ὅλα ἔτοιμα. Τὰ μεσανυχτα θά γίνηι ἡ ἐπίθεσις στὴν καμπίνα τοῦ Καπετάνιου.

ΧΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ !

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας πάλι πετάμε στὸ Καράβι τοῦ Κερωννῦ.

Ἡ «ΓΚΑΟΥΡ» ἀρμενίζει σὲ θάλασσα ἡσυχῇ. Ψάχνει νὰ βρεῖ τὰ ἔχνη τοῦ «ΤΑΡΖΑΝ». Τοῦ Ἰστιοφόρου τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν.

Πλοίαρχος εἶναι ὁ Κρόντ... Καλὸς κι' ἀτρόμητος θαλασσόλυκος !

Ἡ Ποκοπίκο μὲ τὰ χατζουροκούμπουρά του, ἔχει πάρει ψηλά τὸν ἄμανέ !

Στοὺς ναῦτες φαίνεται σὺν νᾶνι κοπέλια του. Στον καπετάνιο τὸ ἴδιο Κάθε τόσο τοῦ κάνει παρατηρήσεις :

— Ἐλα ἄω μικρό !.. Τὸ καράβι μου ὅλο ἀπ' τίς ... λακούβες τὸ πηγαίνεις !.. Θὰ σέ σχολάσω καὶ θὰ ποφήσεις τῆς πείνας !

Ἡ Καθαρόαιμος δεμένος στὸ κατάρτι, γκαρίζει νοσταλγικά καὶ παροπνεμένα.

Ἡ Νᾶνος τοῦ χαϊδεύει τὰ κοπούλια :

— Ποιὸς στὴ γῆρῃ σου, ἀ' ελφέ μου ! Νᾶξεις ἀφεντικό

μὰ τρέλλῃ Ἐφοπλιστὶστὰ σὺν καὶ λόγῳ μου !

Περνᾶνε ἔτσι δέκα μέρες.

Τώρα μεγάλη φουρτούνα ἔχει σηκωθεῖ στὴ θάλασσα. Εἶναι νύχτα περασμένη Μεσανυχτα !.

Ξαφνικὰ στὸ βόθρος τοῦ ὀρίζοντα παρουσιάζεται ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα ἑνὸς ἱστιοφόρου... Αἰγιστὰ φῶτα στὸ κατὰστρωμά του.

Ἡ Καπετάνιος Κρόντ οἰρνεῖ τὰ δικὰ τους φῶτα. Βάζει πλώρη κατὰ πάνω του.

Σὲ λίγο τ' ἀναγνωρίζει :

— Αὐτὸ εἶναι !.. Σ' αὐτὸ τὸ Καράβι παρακάρει ὁ Χοῦμπο !..

Ἡ Ποκοπίκο ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος :

— Ἀδελφέ μου, θὰ σπάσουμε πλάξ, θὰ γίνηι ... ναυμαχία καὶ θὰ πάει καπνὸς !

Καὶ νά : Ἡ «ΓΚΑΟΥΡ» πλησιάζει τὸν «ΤΑΡΖΑΝ».

Τώρα πάνω ἀπ' τὸ πρῶτο καράβι, ἀκούγονται ἄγριες φωνές. Μεγάλο κακὸ καὶ σιματᾶς γίνεται !

Ἡ Κρόντ πλευρίζει τὸ Ἰστιοφόρο του στὸ δικό τους Πρῶτος αὐτὸς πηλαεῖ μέσα. Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Κερωννὺς κι' ὅλοι οἱ Ναῦτες. Στὸ κατὰστρωμα τοῦ «ΤΑΡΖΑΝ» γίνεταί φεβρὰ μακλειό. Οἱ Ναῦτες του μὲ σίδερα καὶ με ξύλα. Ἡ καθεὶνα θέλει νὰ μείνει μονάχα αὐτὸς, ζωντανὸς στὸ Καράβι. Ἡ Καπετάνιος Χοῦμπο βογγάει κάτω τραυματισμένος.

Ἡ Κρόντ μὲ τοὺς ἄνδρες του πέφτουν σὺν θερὰ ἀνήμερα στὴ μάχη. Ἡ Κερωννὺς τὸ ἴδιο. Χτυποῦν τοὺς ἐπαναστάτες ἀλύπητα.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει πηδήσει
στὴ ράχη τοῦ Καθαροάιμου.
Κυττάζει τὸ Καραβὶ πού γίνε-
ται τὸ μακελειό. Στριγγαίζει
ἄγρια :

— Ἀπάνω τους, βρέεε ! Ἄμα
τοὺς καθυρίσετε, φονιάχτε με
νὰ τοὺς . . σφάξω ! Τώρα δὲν
μπορῶ γὰρ . . . κουνιῶνται !

Σὲ λίγο ὁ τραυματισμένος
Χοῦμπο κι' ὅσοι ἀπ' τοὺς ναύ-
τες του ἔχουν ἀπ' μείνει ζωντα-
νοί, βρίσκονται δεμένοι στὸ κα-
τεστρώμα τοῦ «ΤΑΡΖΑΝ».

Ὁ «Δυσθεόριτος Ἀντρακλας»
ξεθαρρεῖ τώρα. Κατεβαίνει
ἀπ' τὴ ραχὴ τοῦ Καθαροάιμου.
Πηδάει κι' αὐτὸς στὸ πλαῖνὸ
Ἰστιοφόρο. Ἡ πρώτη του δυν-
λειὰ εἶναι νὰ κατεβῇ στὴν κου-
ζίνα. Γὰ κανένα μεξεδουκι, πού
λεγε ὁ λόγος.

Βρίσκει μπόλικα φαγιά καὶ
καλομαγειρεμένα. Ὅλα μέσα σὲ
χάλκινα καζάνια. Ὅμοιος ἀκρι-
βῶς ἐλεῖδι, εἶναι πολλὰ, τοῦ
κόβεται ἡ ὄψις. Τὸ ἓνα τοῦ
μυρρίζει, τ' ἄλλο τοῦ βρομπεῖ.
Ἀνοίγει μιὰ-μιὰ στὴ σειρά τις
τερασσιές κατισρόδες.

Καὶ νὰ : Μόλις πάει νὰ ξε-
σκεπάσει τὴν τελευταία, ξαφνιά-
ζεται. Παίρνει δυὸ ισιόμπες στὸν
ἄερα.

Μέσ' ἀπ' τὴ χύτρα ξεπετάγε-
ται ἡ Χουχοῦ. Ἡ ἀμοιρὴ πυγ-
μαία εἶχε κρυφτεῖ ἐκεῖ μόλις
ξέσπασε ἡ ἐπανάσταση στὸ κα-
ράβι.

Ὁ Ποκοπίκο ψιθυρίζει μὲ
γουργωμένα μάτια.

— Ἐσὺ ἔδω, μωρὴ Μαμζέλ ;

Ἡ Χουχοῦ τὸν ἀγκαλιάζει
τρυφερά :

— Ναί, χρυσό μου ! Ἐγὼ εἶ-

μαι πού κακοψόφο νάχω !

Ὁ Ναυος δὲν μπορεῖ ἀκόμα
νὰ συνέλθει. Ροιτάει χαμένα :

— Καὶ γιατί σὲ φτιάχνουνε
τῆς κατισρόδας ;

Σκεπάζει παλὶ μὲ τὸ καπάκι
τὸ χάλκινο καζάνι. Προσθέτει :

— Με συγχωρᾶς πού σοῦκοφα
τῆ... βράση !

Ὁ Κεραυνὸς ψάχνει ὁλόκλη-
ρο τὸ Ἰστιοφόρο. Ὅστε τὴ Θύ-
ελλα, εἴτε τὸν Μᾶξ Ἀρλαν
βρίσκει πουθενά.

Παίρνει τὸ βοῦρδουλα τοῦ
Κρόντ Χτυπάει ἀλύπητα τὸν
καπετάνιο Χοῦμπο. Ὅστε προ-
σέχει κἄν πῶς εἶναι τραυματι-
σμένος.

— Μίλησε Σκίλε ! Πού εἶναι
ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ; Πού βρί-
σκεται ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ;

Τὸ ξύλο κάνει τὸ δειλὸ Κα-
κούργο νὰ ὁμολογήσει.

— Τὸν Ἀμερικανὸ τὸν ἀφή-
σαμε μονάχο στὸ ἔρημο νησί
τοῦ βαλσαμωμένου Σεῖχη. Ὅσο
γιά τὴν ξυνοβία γυναῖκα, δὲν ξέ-
ρω τίποτα. Μόλις ξεκινήσαμε
κλεισθῆμι παρώθηκε στὴν καμπίνα
της. Ἐκεῖ πρέπει νὰ βρίσκεται.

ΒΟΗΘΕΙΑ !. ΒΟΗΘΕΙΑ !.

Ὁ Κρόντ βάζει ἕναν ἀπ' τοὺς
ναῦτες του γιὰ καπετάνιο στὸ
ιστιοφόρο τοῦ Μᾶξ. Καὶ τὰ δυὸ
καρβία ξεκινᾶνε τώρα γιὰ τὸ
ἐρημικὸ νησί.

Σὲ λίνο φτάνουν. Εἶναι ἀκόμα
νύχτα βαθιά.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κρόντ
βγαίνουν μὲ μιὰ βάρκα ἔξω.
Τοὺς ἀκολουθεῖ κι' ὁ Ποκο-
πίκο,

Μὲ δαυλοὺς ἀρχίζουν νὰ ψάχ-

νουν τὸ νησί.

Βρίσκουν καὶ τὴν κρυφὴ σπηλιά ποῦγε ἀνακαλύψει ὁ Ἀμερικανὸς Τυχοδιώκτης. Ὅμως αὐτὸς δὲν φαίνεται πονθενά.

Τὸ βαθὺ σκουτάδι τοὺς κάνει νὰ σταματήσουν τὶς ἐρευνες. Μόλις ξημερώνει, ξαναρχίζουν. Ψάχνουν τὸ νησί σπιθυμὴ πρὸς σπιθυμὴ Καὶ πάλι τίποτα ! Ὅμως δὲν σταματᾶνε. Ἐξάκολουθοῦν νὰ ψάχνουν.

Ὁ Ποκοπικό παίρνει ἀπ' τὸ καράβι ἓνα χοντροὸ παλαμάρι. Δένει στὴν ἄκρῃ του γερό γάτζο τὸν δολώνει μ' ἓνα μεγάλο κρεμμύδι. Τὸ πετάει στὴ θάλασσα. Μουρμουρίζει :

— Ἀς πιάσουμε καὶ κἂν ἄνθρωπο, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε !. Σκαρώνει καὶ ἓνα στιχάκι. Τὸ σιγανотραγουδάει :

« *Ἐνταῦθα στὴν ἀκρογῶνιὰ
σκοπεύω νὰ λουφάξω,
νὰ πιάσω κἂν ἄνθρωπο
καὶ νὰ τὸν...κατασφάξω !* »

Καὶ νά : Ξαφνικὰ νοιώθει φοβερό τράνταγμα στὸ καρυόσκιον. Ξεφωνίζει χυρούμενα :

— « Ε, ρε ψαρακανάρης, ἀδεργέ μου ! Σὺν μοσχαράκι τοῦ γαλατοῦ θάνα !. »

Τραβάει μὲ λαχτάρα τὸ παλαμάρι. . Τραβάει... Τραβάει... Ὡσπου ἓνα τρομαχτικὸ Τέρας βγαίνει στὴ στεριά. Ὁ χαλκὸς τόχει πιάσει ἀπ' τὰ ρουθούνια.

Τὸ κορμί του μοιαζει μ' ἀνθρώπινο. Ἀλλὰ ξερό, σὰν τριχενό. Στὴ ράχη ἔχει μακρὸ τρίχωμα. Τὰ πόδια του κοκαλιάρικα. Οἱ πατούσες του τεράστιες. Πίσω στίς φτέρνες ἀπὸ ἓνα γαμπρὸ νύχι. Τὸ ἴδιο

κοκαλιάρικα καὶ τὰ χέρια του. Καταλήγουν σὲ τέσσερα δάχτυλα μὲ γαμπρὰ νύχια. Κεφάλι ἀλόκοτο, σὰν τῆς σφήκας. Τὸ ὄψος τοῦ Τέρατος ὡς πέντε μέτρα...

Ὁ Ποκοπικό τὸ κυττάζει μὲ τρόμο καὶ φρίκη :

— Σὺν βυλοσσωμένο Σείρις, τυγχάνεις, ἀδερφέ μου !. Ἀλλὰ δὲν μοῦ κάνει. Προτιμῶ .. γαλέο μὲ σκορδαλιά !

Τὸ θαλάσσιο θεριὸ δ' ἔχει ὄρεξη γι' αὐτεῖα. Ἀπλώνει τὰ φοβερά χέρια του. Ἀρπάζει τὸν Νάνο. Κάνει νὰ ξαναβουτήξει στὰ νερά.

Ὁ Ποκοπικό στριγγλίζει πρὸς τὰ Καράβια :

— Ζωὴ σὲ λόγου σας, βρέε !... Ζωὴ στὰ κατεικομυλάρα σας !

Νὰ ὅμως : Τὴν ἴδια στιγμή μὴ αἰτᾶ σφυρίζει στὸν ἄερα. Χτυπᾶει τὸ τέρας στὰ στήθια. Τὸ σωριάζει κάτω νεκρό !

Ὁ Ποκοπικό κυττάζει γύρω, ψάχνει νὰ βρεῖ τὸ σωτήρα του. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ πέταξε τὴν αἷτα. Δὲν βλέπει κανένα Μουρμουρίζει :

— Περαισιτικὰ θάτανε !

Ἀέσως ζυγώνει τὸ θεριό. Τὸ σκουντάει μὲ τὴν ἄκρῃ τῆς χατζήρας του. Πείθεται πὺς δὲν ζῇ.

Τέλος βγάζει ἀπ' τὰ στήθια του τὸ φαρμακερὸ βέλος. Τὸ πετάει στὴ θάλασσα. Βάζει τὶς φωνές :

— Βοήθεια βρέε ! Βοήθειαα !

Ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ καπετὰν Κρόντ, ἀκούνε τὶς φωνές του. Τρέχουν ἀπ' τὸ βάθος τοῦ νησιῦ. Φτάνουν στὴν παραλία. Ἀντικρύζουν μὲ τρόμο καὶ φρί-

κη τὸ σκοτωμένο Τέρας. Ὁ Πο-
κοπὶκο τοὺς ἐξηγεῖ :

— Δόλωσα τὸ χαλκὰ μὲ μιὰ
χορμιῦδα καὶ τὴ μαγκίσσα το
φουκαριάρικο ! Ὅμως μοῦζανε
τὸ ξορικο καὶ τοῦ κάρφωσα τὴ
χατζάρα στὰ στήθια.

Ὁ Κρόντ τὸν ρωτᾷ :

— Καὶ πῶς ἔφτυσες ἐκεῖ πά-
νω ;

Ὁ Νάνος δι-ρθώνει :

— Νω, δίκιο ἔχεις. Ἐξέχασα.
Τοῦ τὴ μπουμπουνίσσα μὲ τὴ
«Χαμουάω».

Ὁ Κερμαννὸς ἐξετάζει τὴν
πληγὴ στὰ στήθια τοῦ Σται-
χειοῦ. Δεν εἶναι ἀπο σφαίρα...

Ὁ Ποκοπὶκο ὁμολογεῖ τὴν ἀ-
λήθεια :

— Μιὰ σαῖτα τὸ χτύπησε, ἀδερ-
φέ μου !

— Ποιὸς τὴν πέταξε ;

— Κανένας. Θάταν... ἀδέσπο-
τη !

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ κι' ὁ Κα-
πετάνιος παραξενεύονται. Εἶχαν
ψάξει ὅλο τὸ νησί. Κανένα δὲν
βρῆκαν. Ποιὸς ἦταν δυνατόν νὰ
πετάξει τὴ σαῖτα !..

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει πάλι
νὰ νυχτώνει. Μπαίνουν κι' οἱ
τρεις στὴ βάρκα. Συναγυρίζουν
στὴ Κυράβι. Μάλιστα ξημερώσει.
θὰ συνεχίσουν τὶς ἐρευνες !

Ὁ Νάνος κοιμᾶται στὸ κατά-
στρωμα. Ἠλάϊ στὸν Καθαρόαι-
μο.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξυπνάει
τυχαία. Κάτι παράξενο ἀντιζυγ-
ζουν τὰ μάτια του. Βάζει τὶς
φωνές :

— Φωτιά, βρέε !.. Πυρκα-
γιάα ! Φωνάχτε τὶς... «Πρε-

σβευτιζές ἀγγλίες» νὰ τὴ σβύ-
σουνε !

Ὅλοι στὸ Ἰστιοφόρο ξυπνά-
νε τρομαγμένοι. Πραγματικά :
Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου πῦρ βρί-
σκεται στὴ μέση τοῦ νηιοῦ λά-
μπει στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας
μιὰ μεγάλη φωτιά !

Οἱ Ναύτες ψιθυρίζουν μὲ δέος :

— Το νησί εἶναι στοιχειωμένο !
Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ
νερά !..

Ὁ Κερμαννὸς κι' ὁ Κρόν κα-
τεβάζουν πάλι μιὰ βάρκα. Βγαί-
νουν στὴν ἀκτὴ. Τρέχουν στὸ
λόφο. Φτάνουν στὴν κορυφὴ ..

Μυστήριο ! Οὔτε φωτιά, οὔτε
στάχτη βρῖσκουν ἐκεῖ...

Ψάχνουν κιόλη τὴν περιοχὴ
γύρω. Τίποτα πάλι !..

Ὅμως οἱ Ἄνδρες ἔχουν ξεμα-
κρύνει ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον...
Καθὲς τὸσο σφυσίζουν γιὰ νὰ
βρῖσκονται σ' ἐπιφύ.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ

ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

Ξαφνικά ὁ Καπετάνιος παύει
νὰ σφυρίζει.

Ὁ Κερμαννὸς ἀνησυχεῖ. Τοῦ
φωναίει. Ὅμως καμμιά ἀπόκρι-
ση δὲν παίρνει...

Ἀμείσως ξεκινάει. Τρέχει πρὸς
τὸ μέρος πὺρ πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε
ἀκούσει τὸ σφυρίγμα του. Ψά-
χνει παντοῦ. Ξαναφωνάζει. Τί-
ποτα !

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ νοιώθει
φρίκη. Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ
του δοκιμάζει τὸ συναίσθημα τοῦ
φόβου.

Ὅμως κάνει τὴν καρδιά του
σίδηρο. Προχωρεῖ ἀκόμα. Ψάχνει !
Φωνάζει ὅσο πὺρ δυνατόν μπορεῖ :

— Κρόσοντ !.. Κρόσοντ !..

Καὶ νά: Ξαφνικά νοιώθει τὴ Γῆ νὰ ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τὰ ποδάρια του. Γκρομίζεται σὲ μιὰ τρομαχτικὴ καταπακτὴ!..

Ὅμως πέφτει σὲ παχὺ στρώμα ἀπὸ ξερὰ χόρτα. Δὲν παθαίνει τίποτα...

Ὁ Κεραυνὸς γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ χάνει. Σιγὰ—σιγὰ ὅμως συνεχίζεται. Τὰ μάτια του συνηθίζουσιν στὸ σκοτάδι. Πετιέται ὀρθός. Ἀντίκρου τον ξεχωρίζει ἕνα εὐρύχωρο ἀνοιγμα. Περναεὶ μέσα. Ἀρχίζει νὰ προχωρεῖ σ' ἕναν ἀτέλειωτο ὑπόγειο διαδρομὸν...

Τέλος φτάνει σὲ μιὰ μεγάλῃ φωτισμένη αἶθρουσῃ. Στὸ βάθος της ἀντικρύζει τρεῖς ἀνθρώπους: Εἶναι ὁ Μᾶξ Ἀρλαν, ἡ Θυέλλα καὶ ὁ καλετὰν Κρόντ!

Πρὶν προχωρήσουμε, ἄς δοῦμε πῶς ὅλοι αὐτοί, βρέθηκαν ἐκεῖ μαζεμένοι.

Ὁ Ἀμερικανὸς, σὺν ἀπόμεινε μονάχος του στὸ νησί, ἄρχισε νὰ ψάχνει γιὰ μέγρος πού νὰ μπορέσει νὰ ἐγκατασταθεῖ. Μέχρις ὅτου φάνει στὸν ὀρίζοντα κανένα καράβι. Τότε θὰ προσπαθοῦσε μὲ σινιάλα νὰ κάνει τὸ πλήρωμα νὰ τὸν ἀντιληφθεῖ. Νὰ τὸν σώσει...

Ἔτσι, καθὼς γύριζε στὸ νησί, ἐνοίωσε ξαφνικά τὴ γῆ ν' ἀνοίγει. Νὰ τὸν καταπίνει...

Ἀπὸ μιὰ καταπακτὴ, βρέθηκε ὅπως, ἀργότερα ὁ Καλετάνιος κι' ὁ Κεραυνός, στὴν ὑπόγεια αἶθρουσῃ.

Ὅσο γιὰ τὴ Θυέλλα, αὐτὴ πέρασε δύσκολες στιγμὲς.

Μόλις ὁ Χοῦμπο, μὲ τὸ κατινόριο τιμόνι, κατάφερε νὰ κινήσει τὸ καράβι καὶ ν' ἀφήσει

στὸ νηοὶ τὸν Ἀμερικανό, ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἔκανε καὶ τρομερό.

Ἀπ' το στρουγγυλὸ φινιστρίνι τῆς καμπίνας της μότρεσε, μ' ἀφάνταστη δυσκολία, νὰ πέσει στὴ θάλασσα. Δεινὴ στὸ κολύμπι, καθὼς ἦταν, ἄφησε τὸ κορμὶ της νὰ βουλιάξει στὸ νερό. Ἐμεινε κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, ὅσο μότρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν ἀναπνοή της. Ὑστερα ἔβγαλε ἀπ' τὸ νερό μονάχα τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα της. Ρούφηξε μὲ λαχτὰρα καινούριον ἀέρα. Βυθίστηκε ἀμέσως πάλι...

Αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε κάμποσες φορὲς ἀκόμα. Μέχρι πού τὸ Ἰστιοφόρο τοῦ κακούργου Χοῦμπο ξεμαζურνε πολὺ.

Τέλος βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια Κολυμπάει. Φτάνει σ.ὁ νηοί...

Μαγεμένη ἀπ' τὴ χρυσέμυγα τοῦ Νάχρα Ντού, θέλει νὰ συναντήσῃ τὸν Μᾶξ Ἀρλαν. Νὰ μείνῃ κοντὰ του, ἔτσι κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνει τῆς πείνας στὸ ἔρημο αὐτὸ ξερονήσι...

Ἔτσι καθὼς ψάχνει, παθαίνει ὅ,τι κι' ὁ Ἀμερικανὸς πρὶν ἀπ' αὐτήν: Τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ κάτω ἀπ' τὰ πόδια της. Σωριάζεται σὲ μιὰ σκοτεινὴ καταπακτὴ.

Ξαναγυρίζουμε πάλι στὸν Κεραυνό.

Ἡ αἶθρουσῃ πού βρέθηκε, φωτίζεται μ' ἕνα μεγάλο πρωτόγονο λυχνόρι.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκασιὸρ νοιώθει τὸ αἶμα ν' ἀνεβαίνει σὲ κεφάλι του, μόλις ἀντικρύζει τὴν Ἀμερικανό. Σὺν τρελλὸς χύεται πάνω του. Οἱ δύο γιγαντώσονται. Ἀνδρες πιάνονται ἀτὰ χεῖμα. Χτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ἡ θύελλα βοηθάει τὸν Μάξ Ἀρλαν. Χτυπάει στὸ κεφάλι τὸν Κεραυνό. Ζητάει νὰ τοῦ βγάλει τὰ μάτια. Ὁ καπετὰν Κρόντ προσλαθεῖ νὰ τὴ συγκρατήσῃ.

Εὐτυχῶς ! Ὁ Ἀμερικανὸς γρήγορα συνέρχεται. Καταλαβαίνει τὸ ἐγκλημα πού ἔκανε νὰ χωρίσει τοὺς δυό, ἀγαπημένους ἄλλοτε, Νέους. Ὅμως συνεχίζει τὴν πάλι Τόχει σὲ μεγάλη νεροπὴ νὰ ὑποχωρήσῃ... Καὶ νά : Ξαφνικά μιὰ ἰδέα φωτίζει τὸ μυαλό του.

Καθὼς χτυπιέται μὲ τὸν Κεραυνό, ρίχνει στὴν τσέπη του κορυφὰ τὴν ξερὴ χρυσόμυγα τοῦ Μάνου.

Ἀμέσως ἡ θύελλα μεταστρέφεται. Νοιώθει ἀφάνταστη ἀγάπη πάλι γὰρ τὸ γιό τοῦ Γκαούρ.

Σὰν μανιασμένη τίγρη χύνεται τώρα πάνω στὸ Μάξ Ἀρλαν. Ζητάει νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὴν χυμὰ καὶ δόντια !..

Ὁ Κρόντ τάχει χάσει. Τοῦ ναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ μεταστροφή.

Ὁ Κεραυνὸς μὲ μιὰ υπεράν-

θρώπιτη σπρωξιὰ τινάζει πέντε βήματα μακριὰ τὸν Ἀμερικανό.

Ταυτόχρονα σχεδόν, οἱ δυό Νέοι ἀγκαλιαζοῦνται μὲ λαχτάρα. Τὰ μάτια τοὺς ἔχουν βουρκώσει :
— Θώελλα !..

— Κεραυνέ !..

Μὰ δὲν προφταίνουν ν' ἀλλάξουν τ' ἀγνὸ φίλι τῆς μεγάλης ἀγάπης τοὺς !

Τὴν ἴδια στιγμή παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους. Στὰ τοιχώματα τῆς καταπακτῆς βρίσκεται στημένη ὁρθὴ μιὰ μεγάλη βαριά πλάκα. Κάποια δύναμη φαίνεται νὰ τὴ σπρώχνει ἀπ' τὸ πίσω μέρος. Γιά λίγες στιγμὲς ταλαντεύεται. Τέλος πέφτει μπροστὰ μὲ βαρὺ γδοῦπο. Ὁλόκληρη ἡ ὑπόγεια αἶθουσα τραντάζεται σὰν ἀπὸ σεισμό.

Στὸ σημεῖο τοῦ βριοκόταν πρίν, χάσκει τώρα ἓνα στενὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα.

Καὶ νά : Μέσ' ἀπ' αὐτὸ παρουνιάζεται ἓνα ἀλόκοτο καὶ τρομαχτικὸ πλάσμα !..

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Τεύχος ἀρ. 46

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Τὸ τρομερὸ Στοιχεῖο τοῦ ἐρημικοῦ Νησιοῦ.

Ὁ Βρυκόλκας τοῦ βαλσαμωμένου Σεῖχη.

ΔΡΑΣΗ — ΠΛΟΚΗ — ΤΡΟΜΟΣ — ΦΡΙΚΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τέτοιαι Περιπέτεια οὔτε ἔγρψε μέχρι σήμερα,
οὔτε θὰ ξαναγράψῃ ποτὲ ὁ ΝΙΚΟΣ ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Στείλτε όλοι λύσεις στο καινούργιο μεγάλο
αίνιγμα :

“ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ,”

‘Η έρώτηση είναι :

*«Πόσα και ποιά δυσύλλαβα και τρισύλλαβα
ονόματα ήρώων της Ζούγκλας μπορούμε να
φτιάξουμε, άμα λεηλατήσουμε τις τέσσερες
συλλαβές του τίτλου μας :*

"ΤΑΡΖΑΝ - ΓΚΑΟΥΡ,"

ή

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Οί συλλαβές αυτές ανακατωμένες είναι οί έξής :

1) **ΤΑΡ** 2) **ΓΚΑ** 3) **ΖΑΝ** 4) **ΟΥΡ**

“Όλων τή όνόματα που θά στείλουν σωστές
λύσεις, θά δημοσιευτούν στο Περιοδικό. Οί δέκα
πρώτοι τών ‘Αθηνών και οί είκοσι πρώτοι τών ‘Ε-
παρχιών, θά πάρουν ως ένθύμιο από μιά

«ΧΡΥΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ»

Στείλτε όλοι λύσεις στο καινούργιο αίνιμά μας,
μέ τον τίτλο :

«ΤΑ ΒΑΪΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΪΜΟΥΣ»

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπηταί μου φίλοι κι’ ἐχθροί :

Οἱ Κουμπάροι κι’ οἱ Κουμπάρου-
οῦλές μου πού βρῆκαν τὸ σω-
στο τίτλο τοῦ νέου Περιδικίου
πού σφόντομα θὰ ἐκδώσω (τὸ
ΔΕΚΑΤΡΙΝ) εἶναι εἰς παρακατῶ.

Αφοῖ Π. Κ. Βέγκου, Η. Κε-
ύ-
ος, Ο. Ξοστρατιάδης, Δ. Τζα-
νηδάκης, Γ. Τζαβέλας, Σ. Πολί-
της, Π. Κωτσόπουλος, Γ. Κων-
σταντινακόπουλος Σ. Πετρόπου-
λος, Κ. Νικολαΐδης, Μαρ. Κο-
τσιάνης, Ε. Καγιαλίζος, Α. Κλ-
ώνης, Μαίρη Δεληγιώργη,
Εὐγ. Παπαναγόπουλος, Β. Πετ-
ρίνης, Χ. Ζαντιώτης, Α. Πελέ-
κης, Β. Μανράκης, Γ. Θεοδό-
πουλος, Γ. Συνοδινός, Σ. Πε-
τρόπουλος, Β. Ἀθανασόπουλος,
Γ. Τζανιτίς, Λίτσα Τσιζάνη,
Φανή Πολυχρονολοπούλου, Τ.
Κουμουτσόπουλος, Π. Κωτσό-
πουλος, Θ. Ξοστρατιάδης, Σ.
Γιαρβίνης, Α. Συμεωνίδης,
Π. Δεληγιώργης, Κ. Γιαρέ-
νης, Τ. Μαργατίτης, Α. Μα-
κροΐδης, Γ. Παλαμίδας, Π.
Καρακίτσος, Α. Οργανουδάκης,
Σ. Παλαμίδας, Β. Τριανταφύλ-
λου, Α. Κονταξάκης, Στ. Ἰω-
αννίδης, Α. Γραμμένος, Ἐμμ.
Κουρνιακίδης, Δ. Μιχαλοδημη-
τράκης, Α. Σταμπούλος, Α. Γου-
λιέλμος, Θ. Κωταΐδης, Εὐαγγελ-
ία Γιαννουλάκη, Γ. Φαριδακίς,
Α. Σαυολαδίτης, Ε. Παπούλης,
Γ. Ρίγγος, Κ. Συμεωνίδης Β.
Πετριανός, Γ. Ἀραπογιάννης,
Δ. Χριστιδούλης, Β. Παπαδο-
λιάκος, Εἰρήνη Πατριανοῦ, Π.
Κυριακίδης, Γ. Ἀσδραχάς, Σ.
Καραμάνης, Α. Καραμαντός.
Σ’ ὅλους τοὺς πάρα πάνω

στέλνω τὰ πρὸ θερμά μου συγ-
χαριτήρια καὶ τοὺς εὐχαριστῶ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς τὸ αἰ-
νιμα ἦταν δύσκολο. Πάνω ἀπὸ
300 ἀναγνώστες μας ἐστείλαν
λανθασμένη λύση.

Πιθανὴν νὰ ἔχετε στείλει κι’
ἀλλὰ γράμματα μὲ σωστὲς λύ-
σεις. Ὑπάρχουν πολλὰ πού δεν
ἔχουν ἀνοιχτεῖ ἀκόμα.

“Ὅλοι οἱ πάρα πάνω Κουμπά-
ροι καὶ Κουμπάρου-
λές μου, ἔ-
χουν δικαίωμα ν’ ἀγαράξουν μό-
νον ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου Ἀγί-
ου Μελετίου 93β Ἀθήναι) ὅλα
τὰ τεύχη μὲς παλαιὰ καὶ νέα μὲ
ἐκπτώση 50 ο). Δηλαδὴ πρὸς
δρχ. χίλιες τὸ ἓνα.

Σὲ ὅσους ἀπὸ τὶς Ἐπαρχίες
ἐστείλαν σωστὴ λύση στὸ αἰνιγ-
μα τοῦ Μᾶξ Ἀρλιαν, ταχυδρο-
μήσα τὰ ἐνθύμια πού εἶχα ὑπο-
σχεθεῖ. (Τὶς κοινὰρδὸς δηλαδὴ).

Γιὰ τοὺς λύτες ἀπὸ τὴν Ἀθή-
να καὶ τὸν Πειραιᾶ, τὶς ἔχωμε
ἑτοιμες, μέσα σὲ φακελλάκια μὲ
τὸ ὄνομα τοῦ καθενὸς ἀπ’ ἑξῶ.
Οἱ μισοὶ ἔχουν ἔλθει καὶ τὶς
πῆραν ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου, Ἀ-
γίου Μελετίου 93β Παρακαλῶ
τοὺς ὑπόλοιπους νὰ περάσουν
σύντομα νὰ τὶς παραλάβουν κι’
αὐτοί.

“Ὅσοι δὲν μποροῦν νὰ ἔλθουν
ἀς μοῦ στείλουν τὰ γραμματό-
σημα νὰ τοὺς τὶς ταχυδρομήσω.
Εἶναι τόσο πολλές πού δεν μπο-
ρῶ νὰ ἐπιβαρύνω τὸ Περιδικό
σας καὶ μ’ αὐτὴ τὴ δαπάνη ἀ-
κόμα.

Μέχρι σήμερα έχω μοιράσει πάνω από 20 χιλιάδες ταχυόητες δωρεάν. Νομίζω πως αρκετά έχω επιβιμνωθεί και σ' αυτό τό κεφάλαιο Κ' όμως κάθε μέρα έρχονται ένα σωρό γραμματα που ζητούν πέντε, δεκα κι' είκοσι ταυτότητες τό καθένα.

Οί περισσότεροι απ' αὐτούς βέβαια δέν είναι άναγνώστες μας. Τίς δε ταυτότητες τίς ζητᾶνε, άλλοι γιά νά παίξουν κι' άλλοι γιά νά τίς πουλήσουν σέ κούτους φίλους τους.

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Γι' αυτό από σήμερα, θά στέλνω ταυτότητες δωρεάν, μόνον στίς ἐξῆς περιπτώσεις :

1) Όταν αὐτός πού μου γράφει, ζητάει μόνον γιά τιν έαυτό του. Κι' ὅχι γιά άλλους φίλους του. Καθε φίλος του ἄς στέλνει μονάχος κι' αὐτός γραμμα.

2) Όταν μεσα στο γραμμα ὑπάρχουν χίλιες δραχμές, ἢ ένα γραμματόσημο χιλίων δραχμῶν, γιά τὰ ταχυδρομικά έξοδα τῆς ταυτότητας πού θά τοὺς στείλω.

Σέ καμμιά ἄλλη περίπτωση δέν πρόκειται νά στείλω ταυτότητα δωρεάν.

Νομίζω πως αρκετόν καιρό μέ κερκίλεύουν χιλιάδες παιδιά κι' έχω ξεδώσει πολλά ἑκατομμύρια γιά νά τοὺς κάνω τό χατήρι.

Οί πραγματικοί φίλοι μου, οί πραγματικοί άναγνώστες τοῦ «Γκασούρ-Ταρζάν» πήραν μιὰ φορά ταυτότητα καί ἡσύχασαν. Γιατί αὐτοί αγαποῦν κι' ἐμένα καί τό περιοδ. Περιοδικό μας. Δέν θέλουν νά μάς βάζουν σέ έξοδα καί σκοτούρες. Ὑπάρχουν όμως δυστυχῶς καί πολλά άλλα

«έξυπνα» παιδιά πού τοὺς ἀρέσει νά παίξουν μέ τὴν καλωσύνη μ. ν. Π. λὺ λυπάμαι πού λένε πὺς εἶναι κι' Ἑλληνοποιῦλα.

Πολλοί απ' αὐτοὺς ἔχουν ζητήσει καί πάρει δεκά καί είκοσι φορές ταυτότητες !

Γιά πιο λόγο ἀγαγε ; Τι διασχεδασή βρίσκουν σ' αὐτὴ τῇ φοβερῇ ζημία πού μου κάνουν ;

Τρεῖς ὑπαλλήλους ἔχει τό Περιοδικό σας καί τρεῖς μισθοὺς πληρώνει τό μήνα, μόνο γιά νά ἑτοιμασουν καί νά στέλνουν ταυτότητες. Ἀφήστε τό ποσό μου στοιχίζει ἢ μία. σὲ χαρτί, τυπωτικά καί γραμματόσημα.

Γιά τὰ παιδιά του διαβαζουν τό τεῦχος εἰμαι ἑτοιμος νά κάνω ὅποιαδήποτε θυσία. Ὅχι όμως καί γιά κείνους πού εἶναι τόσο άνοητοι, ὥστε νά μάς νομίζουν γιά κούτους.

Ἐχετε μπερδέψει τὰ πράγματα, ἀγαπητοί μου φίλοι : Ἀλλο καλωσύνη, κι' ἄλλο βλακεία.

Ἐννοία σας όμως. Ἐγὼ ξέρω καλά, κι' ἔναν-έναν, τοὺς πραγματικούς μου φίλους. Κι' αὐτό θά τό δείτε σὲ λίγο. Όταν θά ἑτοιμαστοῦν οἱ περὶφημες «ΧΡΙΣΕΣ ΓΑΥΤΟΓΗΤΕΣ».

Καί τώρα *** σὸ Ταχυδρομεῖο.

Τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού ἔσταιλιν καί στέλνουν λύσεις σιά αἰνίγματα, εἶναι ἄμέτρητα. Θά χρειάζομουν ένα τεῦχος κάθε βδομάδα γιά νά τὰ δημοσιεύσω. Αὐτὰ λοιπόν τὰ παραλείπω Ἀλλὰ γράμματα, μέ καλά λόγια κλπ. γιά τὰ ὅποια τοὺς ὑπερενχριστῶ ἔστειλαν οἱ ἐξῆς : Θ. Παπαργυρίου, Ε. Παμπούκας, Ε. Για-

νακόπουλος, Σ. Μπάτρας, Θ. Θ.
Χάρρης, Σ. Τσολάκης, Λίτσα
Ταττου, Γ. Καλουμέντας, Α.
Μπέτσας, Γ. Δακρότσης, Σ.
Κούγιας, Δ. Καψούλας, Α. Γρη-
γορακάκης, Α. Αθανασίου, Ε.
Καλυβιώτης, Κ. Αθανασιάδης,
Ι. Σιμιτζής, Δ. Ζαγγας. Χρ.
Τσαγγουρινός, Θ. Λαζάρου Κ.
Κεραμυδάς, Θ. Στουραϊτής, Ι.
Κιαμίλης, Δ. Καϊρής, Γ. Στα-
θόπουλος, Δ. Κουτής, Π. Γκού-
μας, Ε. Χριστοφόρου, Κ. Πα-
πακωνστατίνου, Κ. Καραγιωρ-
γος, Α. Παπαδημητρίου, Α. Μου-
στακίδης, Κ. Κεραμυδής, Τούλα
Αγιοργίου, Δ. Ζερβός. Κατα-

ρτές, Ε. Ίωαννίδης, Ζ. Λύκος.
Σε μερικούς απ' τους πάρα
πάνω έστειλα και τις ταυτότη-
τες που ζήτησαν.

Όσοι ζητούν διάφορες πληρο-
φορίες, ως διαβάσουν τα προη-
γούμενα τεύχη μας θα βρουν
ό καθένας την απάντηση που
ζητάει. Έχω γράψει και για
τους τόμους και για τα έξωφυλ-
λα και για όλα όσα τους ένδια-
φέρουν. Δυστυχώς ο χώρος δεν
επιτρέπει να ξαναλέω τα ίδια
πράγματα χίλιες φορές.

Σας ευχαριστώ για την αγάπη
και το ένδιαφέρον.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Δριθμ. τεύχους 45

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για τη σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Όδός Αγίου Μελετίου 93 β.

Για την έκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Αναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω απ' τη Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Για ένα χρόνο Δρχ. 130.000.

Για το Έξωτερικό Δολλάρια 12.

Για δσους ανήκουν σε Όμάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, Δραχ 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 — Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΓΟΡΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΑΜΠΟΥΧ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000